WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 527. — 4 MEI 1950. — 24 BLZ.

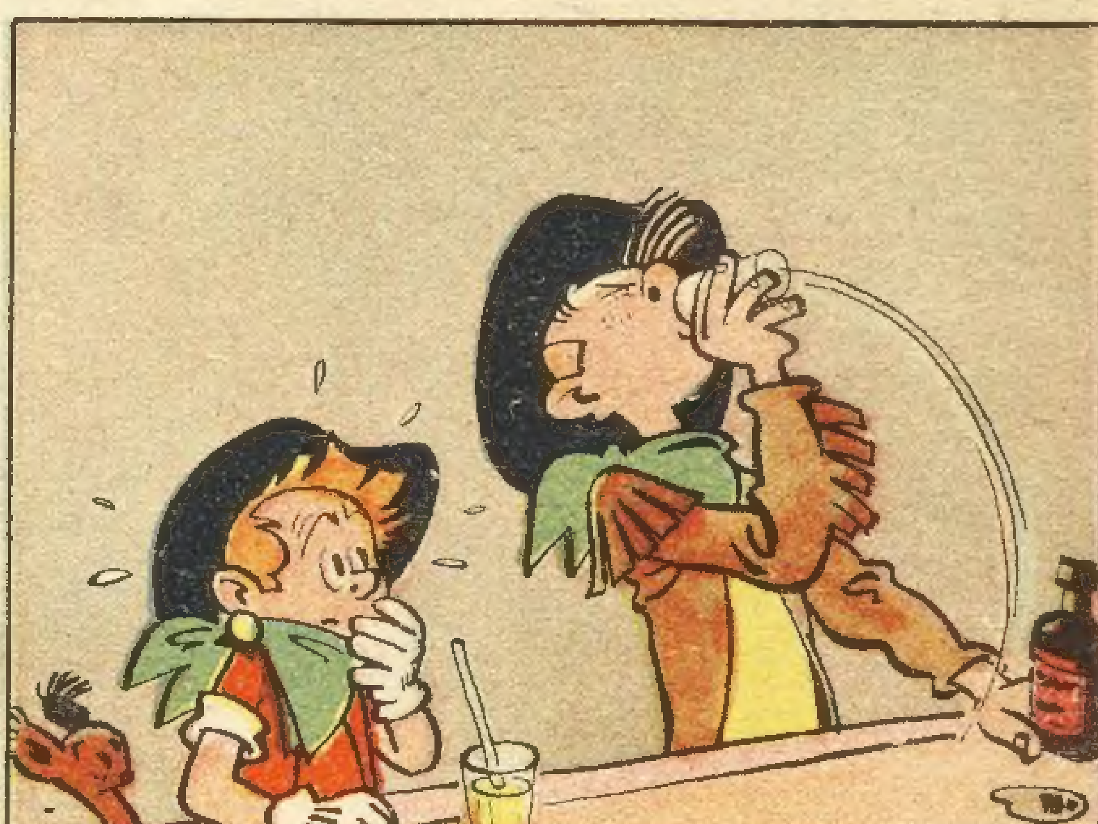

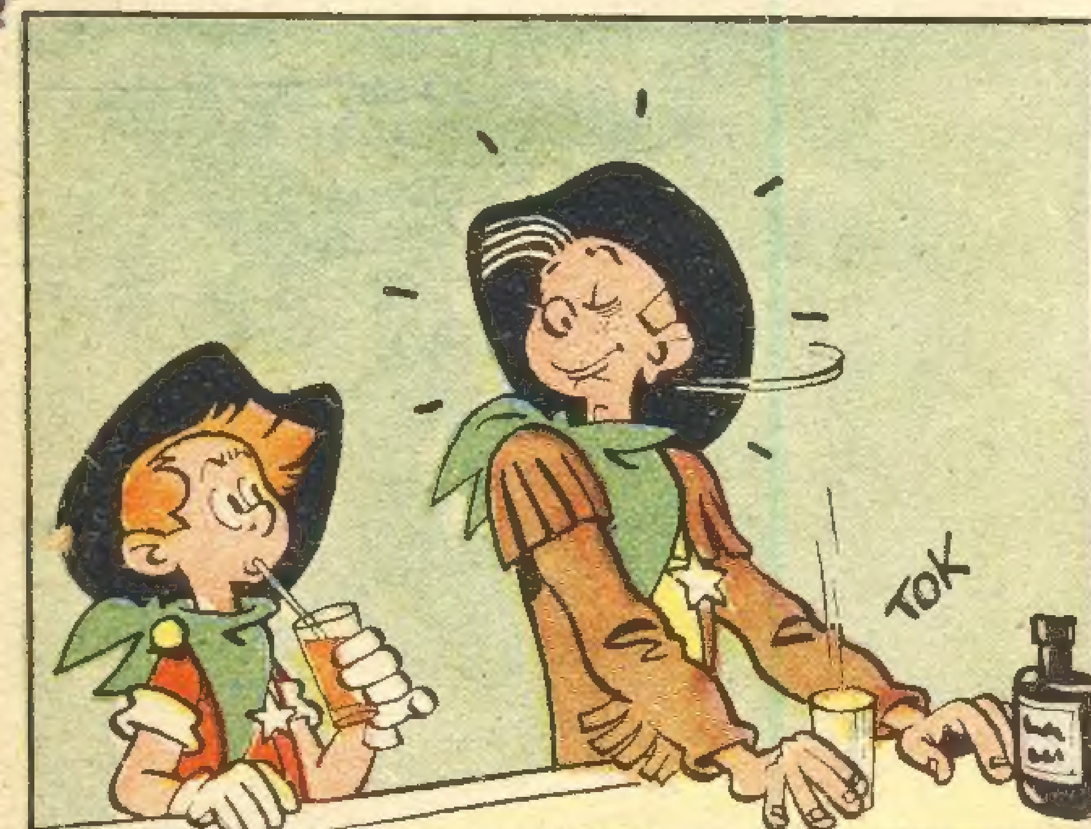

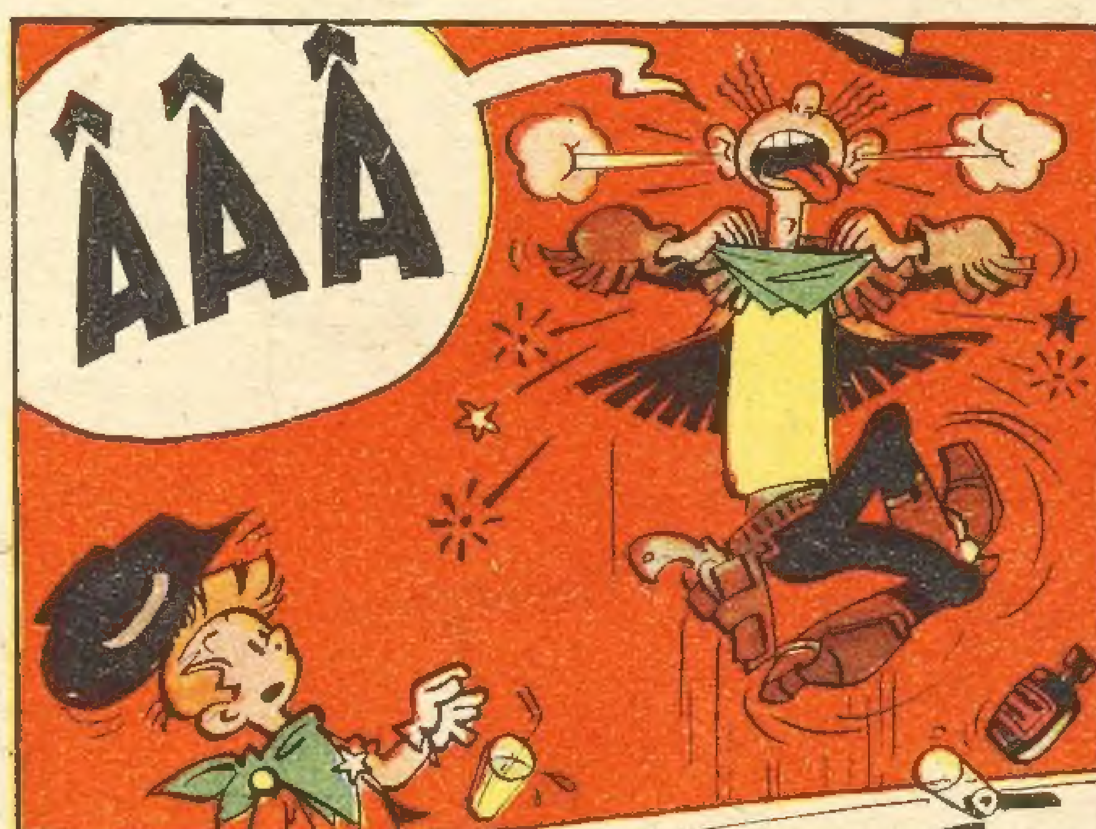

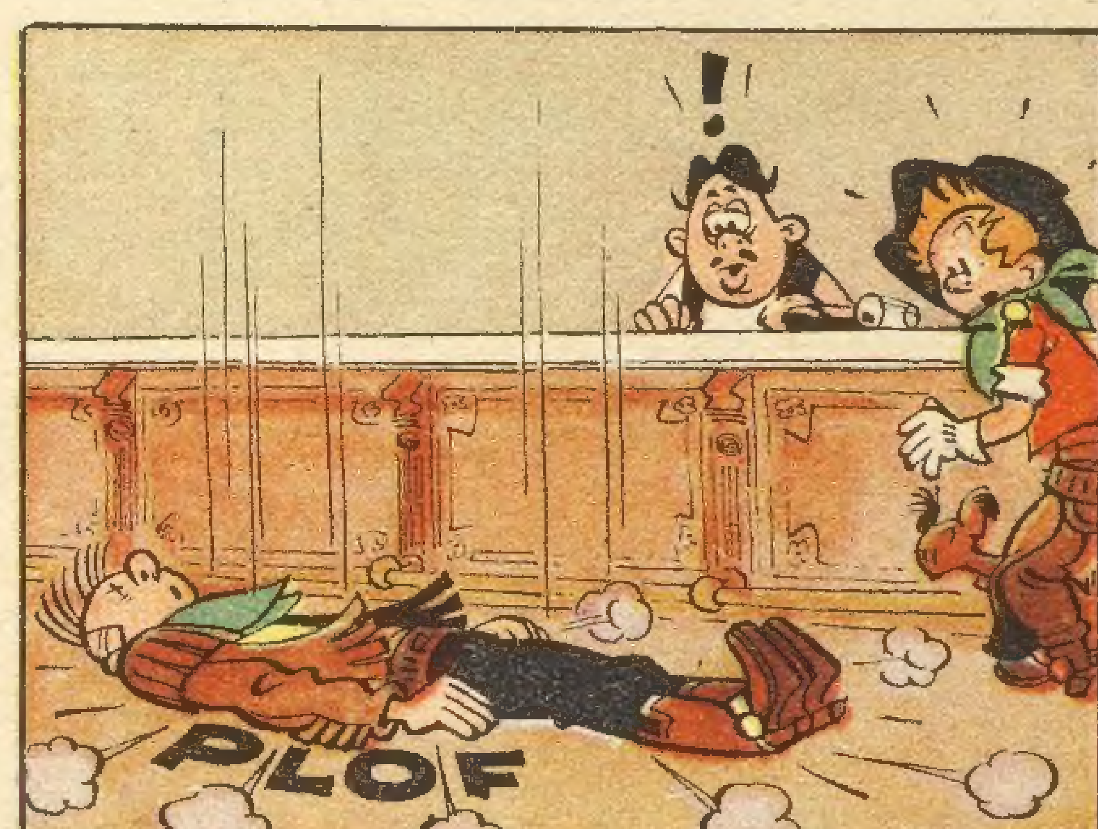

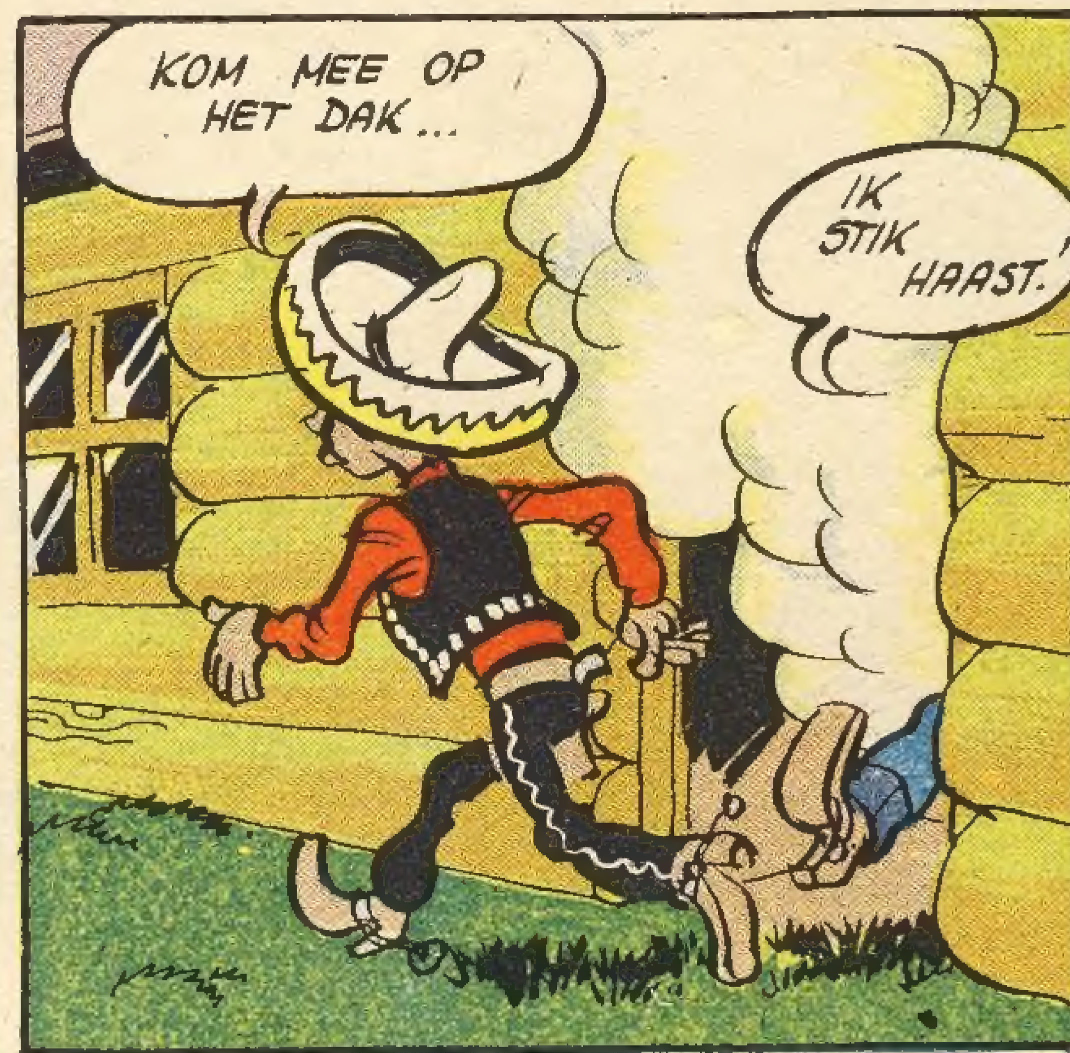

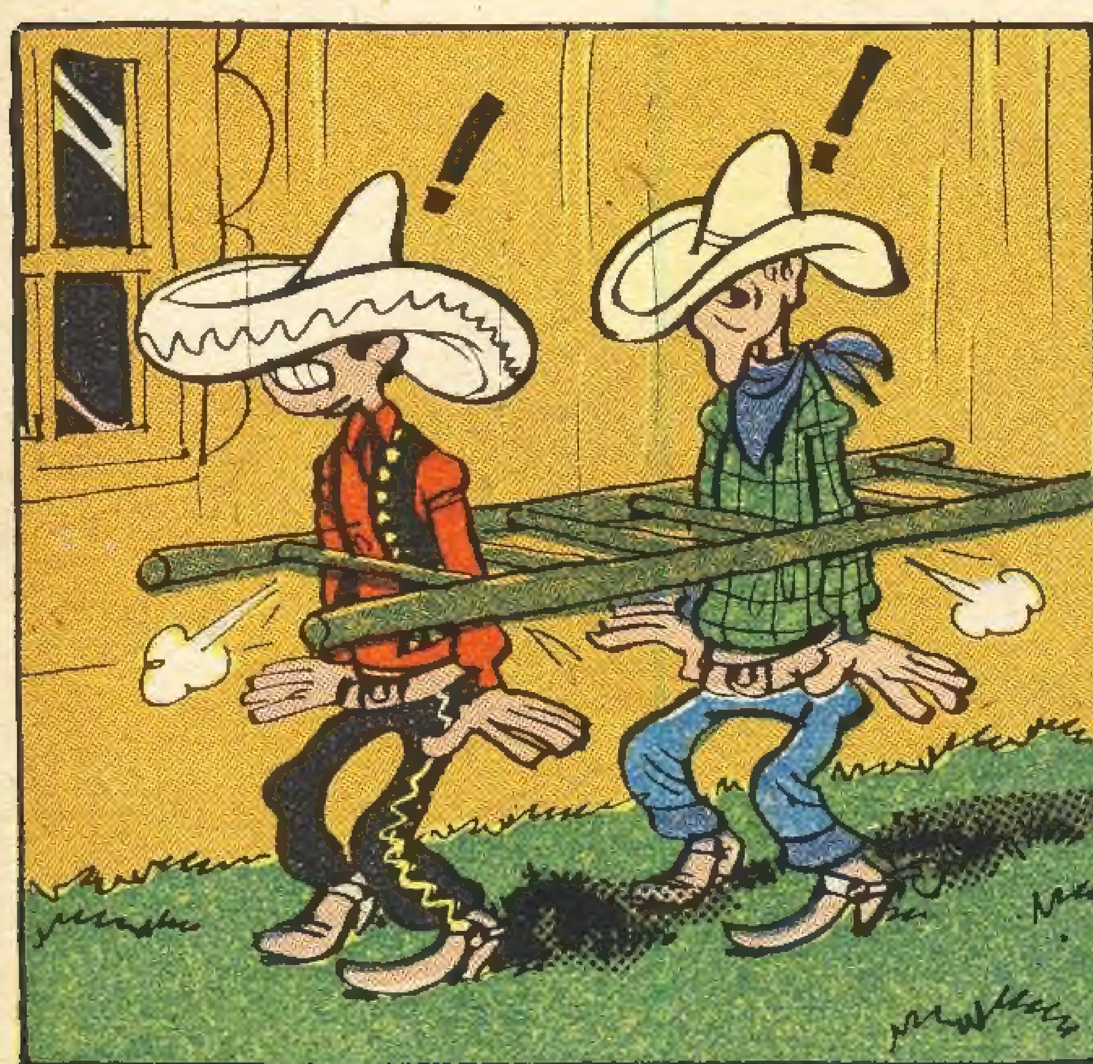
LUCKY LUKE

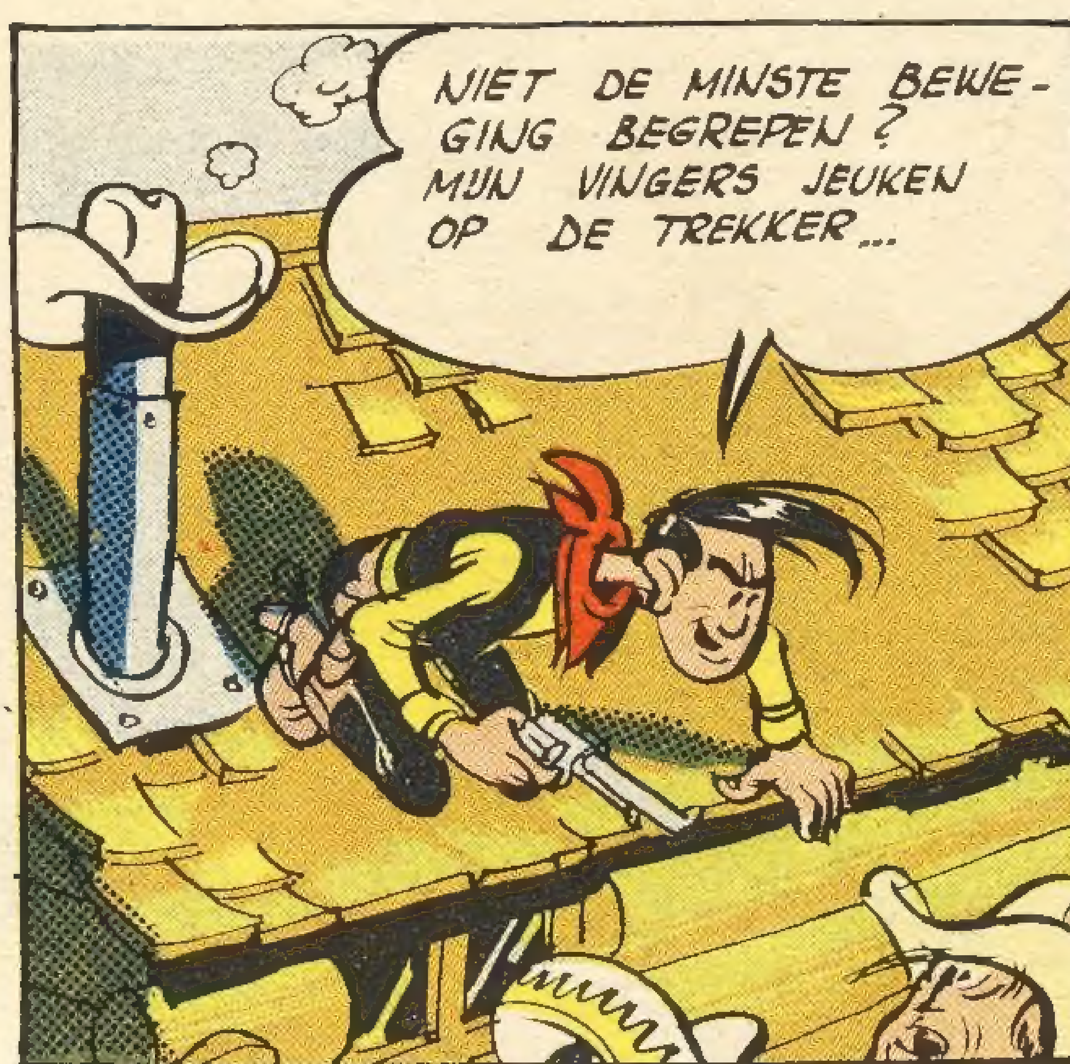
LUCKY LUKE PROBEERT ER ACHTER TE KOMEN, WIE HET VEE VAN RANCH 3 GESTOLEN HEEFT. MAAR ZO EENVOUDIG GAAT HET NIET...

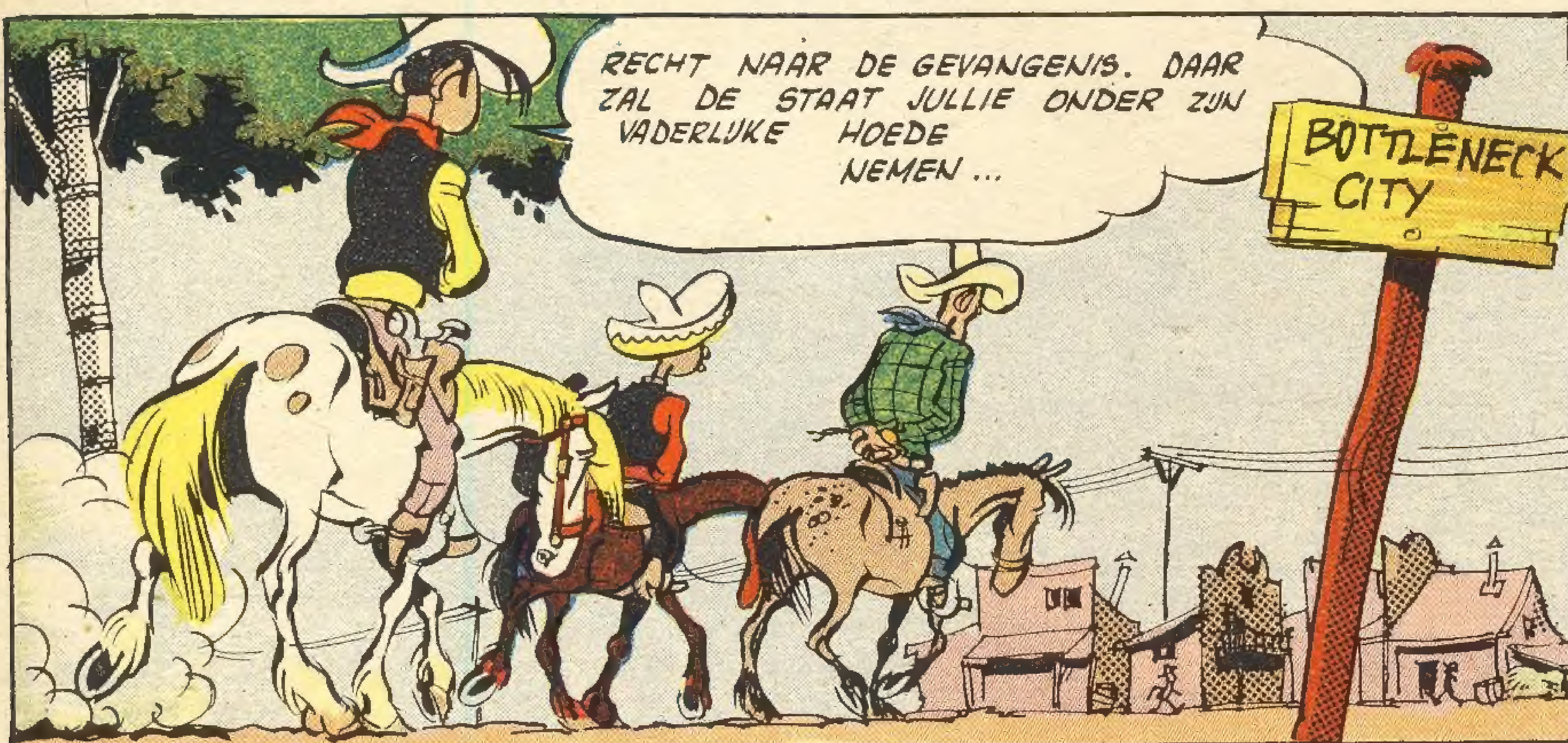

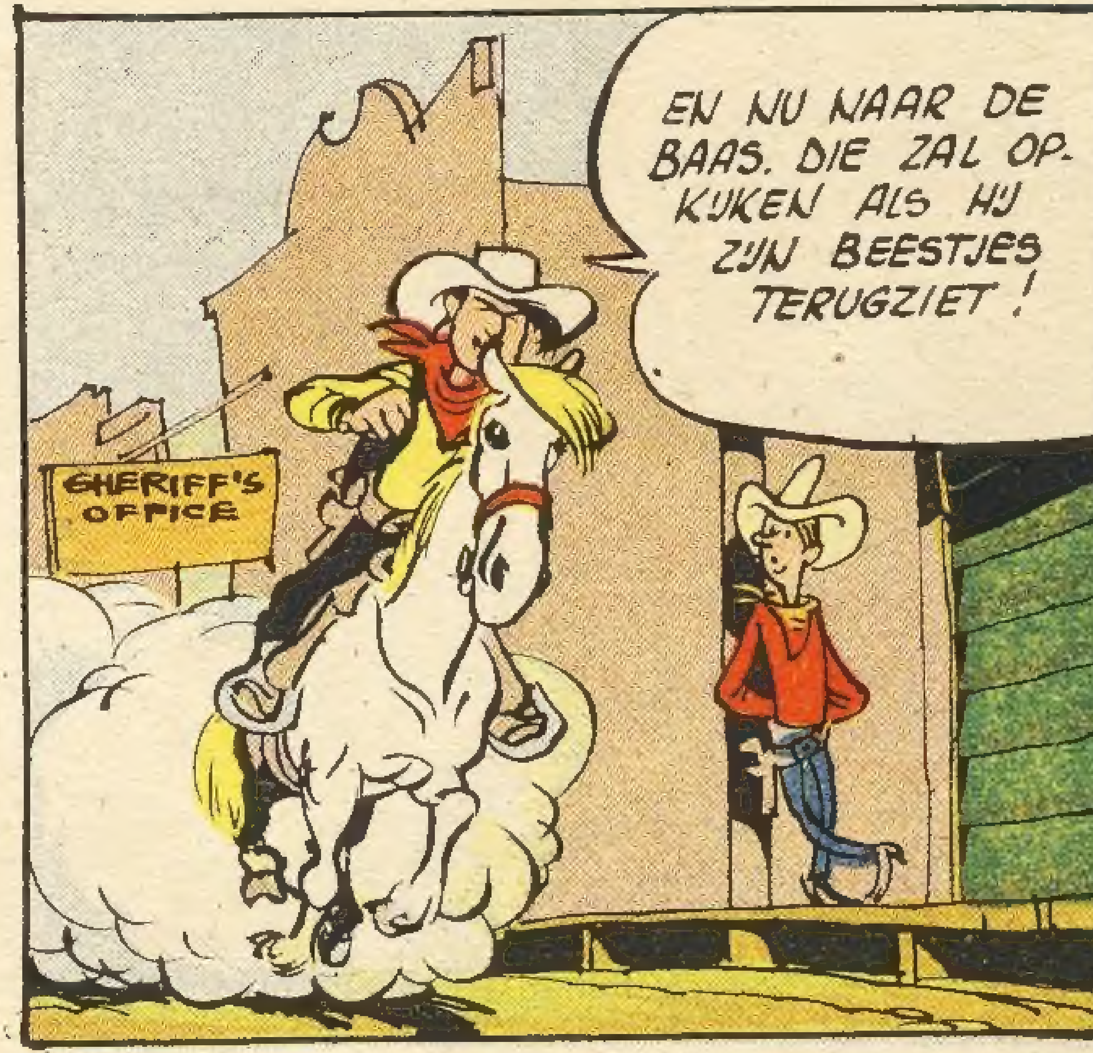

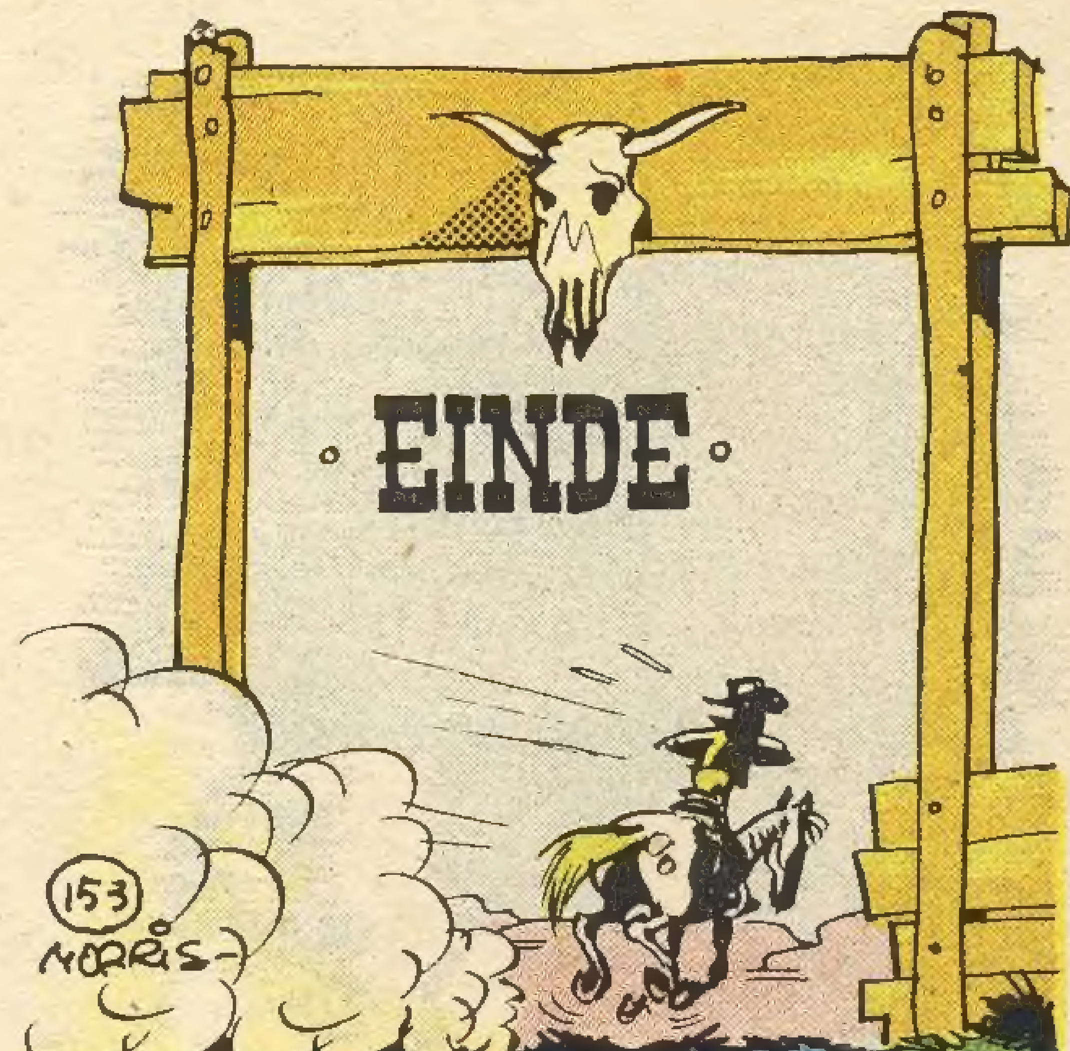

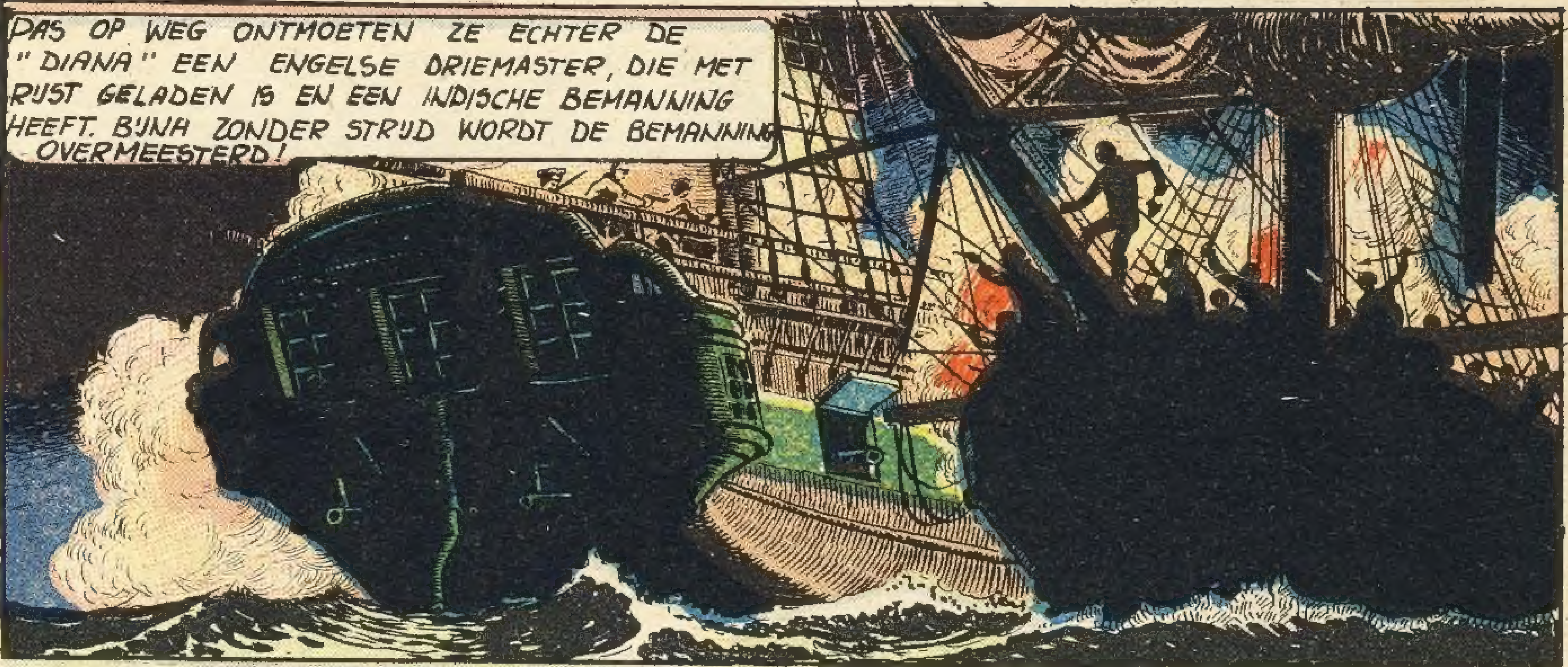

SURCOUF DE KAPERSKONING

SURCOUF KRUIST MET DE "CARTIER" IN DE GOLF VAN BENGALEN. HIJ HEEFT SLECHTS EEN GERINGE BEMANNING AAN BOORD.

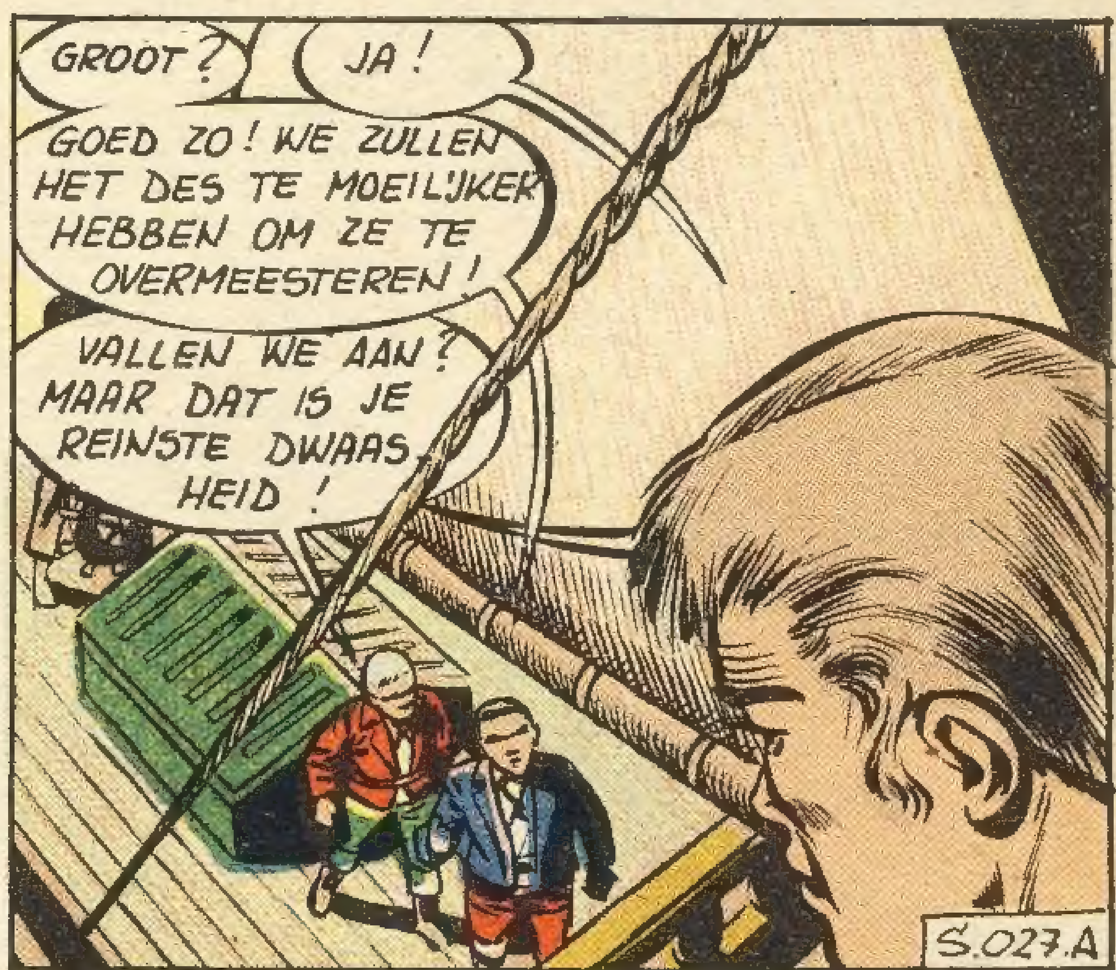

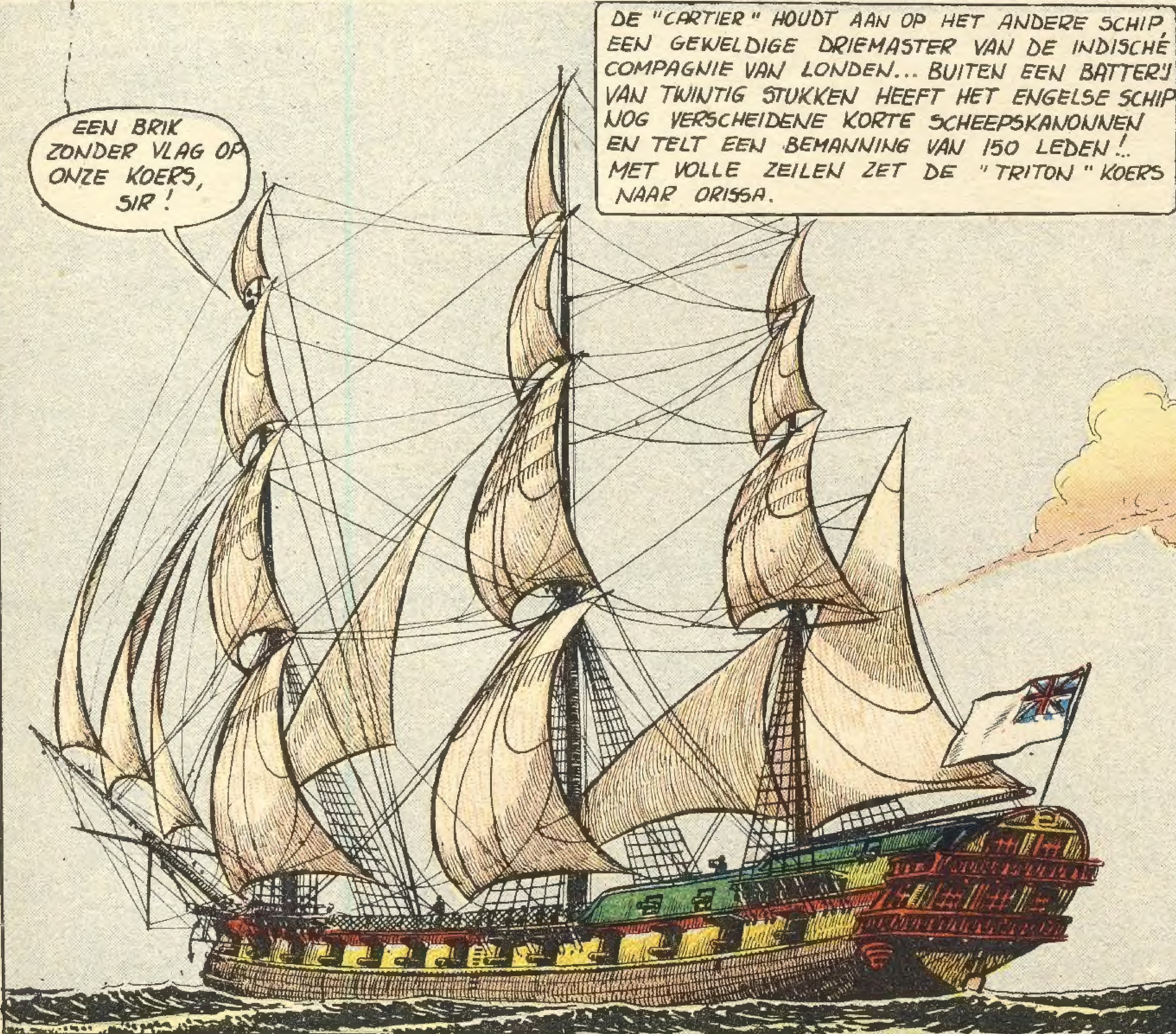

Bescherm de vleermuizen.

Misschien vind je de vleermuis een griezelig dier. Er worden dan ook allerlei griezelige verhalen over verteld en veel kinderen zijn zelfs bang voor vleermuizen. Maar over het grote nut van de vleermuis wordt zelden gesproken. En toch is het een feit, dat de vleermuis heel wat nuttiger is dan de meeste vogels. Zeker, de meeste vogels zijn insecteneters, maar ze eten ook kostbare korrels, die in de tuin en op de akkers gezaaid worden, en er zijn fruitdieven bij.

Zoiets kunnen we de vleermuis niet verwijten. Ze voedt zich uitsluitend met insecten en ik verzeker je, dat ze niet met een beetje tevreden is. Voor één enkele maaltijd kiest ze uit de volgende « schotels » : een dozijn kevers, dertig of veertig muggen, een half dozijn grote spinnen of tweemaal zoveel vlinders.

Je vraagt je af, waar zo'n beestje dat allemaal bergt ? Want al heeft ze een vlucht van 18 tot 20 centimeter, haar lichaam is niet veel groter dan een gewone walnoot.

Laat je dus niet door domme jongens meeslepen om vleermuizen kwaad te doen of te doden. 't Is een onschuldig en nuttig diertje.

(25)

KORTE SAMENVATTING. — In zijn strijd met de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens en nieuwe helpers naar het binnenland van Borneo begeven. Op een avond raakt het kamp in de war door een overstroming, die alles dreigt te verzwelgen. Jan en de Chinees Tan zijn met hun prauwen door de stroming meegesleurd. Gelukkig kunnen ze mijlen verder de oever bereiken en stoten bijna op een groep van de Maleise Kris. Ze besluiten alles in het werk te stellen om de Grote Baas te verwittigen.

Zo beladen drongen ze de jungle in en volgden het spoor van de Maleise Kris. De prauwen en de rest van de bagage lieten ze in het bosje struiken verborgen.

In Jans plan lag vervat, dat ze wat moesten afwijken van de rivier, maar hij verloor ze niettemin niet uit het oog. Alleen sneed hij af en toe een bocht van de rivier af en op die ogenblikken verdween de Troesan helemaal uit het gezicht. Zo kwam het dat ze de expeditie van Joe niet zagen voorbijvaren. En zo kwam het ook, dat Joe de prauwen nergens vinden kon, die in de struiken verstopt zaten, hoewel Joe en z'n mannen niet ver van de kleine inham aan land hadden moeten gaan, om een stroomversnelling om te trekken.

Zo werd op één dag en één nacht tijd de Rode Vleugel door de ene tegenslag na de andere getroffen.

Die dag marcheerden Jan en Tan een hele tijd. Jan moest zich eehter tot het uiterste inspannen om de tocht te kunnen voortzetten. Rond de middag had koorts hem aangegrepen. Zijn gezicht gloeide en zijn oren gonsden. Hij liep gebukt, met op elkaar geklemde tanden, om te beletten, dat ze zouden klapperen. En hij schudde met zijn hoofd, om de rode wolk te verdrijven, die voor zijn ogen nevelde.

Jan had die nacht kou gevat, toen hij in het water rondplaste en dan enkele uren lang doornat had zitten beven. Nu voelde hij, dat de malaria hem te pakken had. Op sommige ogenblikken liep hij voort als in een mist, wist niet, waar hij zijn voeten zette en liep tegen de onderste takken van de bomen.

Maar ze mochten het spoor van de Maleise Kris niet bijster worden. Jan ging dan ook achter Tan lopen, legde een hand op de zak, die de Chinees droeg, en liet zich zo leiden als een blinde, tastend en wankelend.

Drie keer hielden ze stil en Jan deed dan een pak open met geneesmiddelen en slikte enkele tabletten kinine. Maar de malaria kreeg telkens de bovenhand verlamde zijn spieren en deed zijn oren gonzen.

Tenslotte liet Jan zich uitgeput op de grond vallen. Het werd trouwens laat en ze moesten zich toch klaarmaken voor de nacht.

— Het gaat niet meer, Tan. We zullen hier kamperen.

Tan knikte en begon een klein vuurtje aan te leggen, zo klein mogelijk, om te beletten, dat de troep van de Maleise Kris het zou bemerken.

De Chinees had er werkelijk verstand van, een onooglijk vuurtje aan te leggen. Hij legde er af en toe enkele kleine twijgjes op en verstopte het helemaal met zijn eigen lichaam.

Het warme drankje, dat hij klaarmaakte, deed Joe goed en hij voelde zich al heel wat beter. Hij was van top tot teen nat van het zweet, maar hij kon weer min of meer helder denken. Van de andere kant echter voelde hij zich zwak als een kind.

— We moeten hier ergens slapen.

— Hoe zullen we ons vannacht verdedigen ?

— Er is geen enkele reden, te veronderstellen, dat iemand ons zal aanvallen. Kijk, onder die boom is een plek vlakke grond. Slangen kruipen niet graag over de grond. Daar zullen we in veiligheid zijn. Wat het gevaar voor tijgers betreft, daar zullen we ons in moeten schikken. Het is trouwens weinig waarschijnlijk, zelfs al zijn er, dat ze ons zouden aanvallen.

Jan wees naar een soort pijnboom, die echter niet kegelvormig, maar eerder bolvormig was. Onder de boom groeide niets. Het leek wel, of een of ander natuurgeweld alles tot de grond toe had weggeschoren, om op die manier een soort open ruimte te vormen.

Jan wikkelde zich in een deken en viel in een loodzware slaap.

Een tijdlang zat Tan tegen de slaap te vechten, maar het leek wel, of hij geen weerstand kon bieden aan een soort dodelijke vermoeidheid, die hem aan de grond kluisterde en zijn oogleden dichtdrukte. Twee, drie keer probeerde hij de slaap van zich af te schudden. Hij probeerde zelfs een zak open te maken om wat kinine te nemen, doch zijn geest scheen half verdoofd en zijn spieren wilden niet meer gehoorzamen. Tenslotte trok ook hij een deken over zich heen en onmiddellijk daarna viel hij in slaap.

De volgende morgen rees de zon glanzend aan de hemel en de papegaaien waren al lawaaierig aan het tateren, doch de twee mannen bleven doorslapen. Vlakbij bewoog iets in het struikgewas. Iets gleed dichterbij, bespiedde hen en op het gezicht van de spion kwam een trek van ontzetting.

Het was een man. Onmiddellijk sprong hij te voorschijn, greep Jan vast en sleurde hem in het gras, ver van de boom. Dan holde hij terug en sleurde ook Tan en de bagage weg. Dan stookte hij een laaiend vuur, ging kruiden plukken in het woud en maakte een vreemd, vettig brouwsel klaar, dat een verschrikkelijk onaangename geur verspreidde. Toen hij daarmee klaar was, greep hij Jan vast, schudde hem een hele tijd wild door elkaar, doch slaagde er niet in, hem goed wakker te krijgen. Nauwelijks zat de jongen weer, of hij viel opnieuw in een loodzware slaap. Daarop maakte de man met een stuk boomschors een soort trechter, duwde het voorwerp tussen de op elkaar geklemde lippen van de jonge blanke en goot hem een gedeelte van het brouwsel in de mond. Zonder tegenstand te bieden, liet Jan het onaangename drankje door zijn keel glijden, zo zwak en verdoofd was hij.

Enkele ogenblikken later onderging Tan half bewusteloos dezelfde behandeling.

Eerst een uur later begon het drankje uit te werken. De man, die de twee zieken zat aan te kijken, zag hen bewegen. Ze krompen ineen van de pijn en begonnen tenslotte overvloedig te braken.

— Wat heb... wat is er...

Jan stotterde, onder het braken, onsamenhangende woorden. Pas toen hij zich hijgend op de grond liet vallen, werden zijn gedachten helderder. Hij had niet langer het gevoel, dat hij aan het rondplonsen was in een vette, glibberige brij. Hij deed zijn ogen open en zag een gezicht, dat over hem gebogen was. Het was een van Tounars mannen. Een ogenblik keek hij de man verstomd aan en dan vroeg hij :

— Wat doe jij hier ?

De Filippijn glimlachte op zijn gewone grijnsmanier en zei :

— Ik meegevoerd door water. Ik dan aan de oever komen en te voet terug naar kamp willen gaan. Maar dan ik jou en hem hier zien !

— Maar wat is er toch met ons aan de hand ? Hoe komt het, dat we ons zo ziek en misselijk voelen ?

De Filippijn werd bleek en wees met bevende vinger naar de boom, waar ze die nacht onder geslapen hadden.

— Jullie onder « kanhier » slapen, heel slechte boom ! Als ik jullie niet vinden, jullie spoedig dood geweest zijn.

— Een kanhier, mompelde Jan.

Hij had inderdaad al eens gehoord over die boom, waarvan de blaren een soort gas uitwasemen, een zwaar gas, dat uit de takken naar de grond zakt en al het leven eronder doodt. Heel de nacht hadden ze dat gas ingeademd en ze waren waarschijnlijk bewusteloos geweest, toen Noer hen gevonden had.

Rond de middag hadden de twee mannen veel van hun krachten terug. Ze slikten — niet zonder grimas deze keer ! — een tweede dosis van het drankje, dat Noer voor hen had klaargemaakt. Intussen hoorden ze, wat er met Noer gebeurd was. De stroom had hem meegesleurd. Hij was er echter in geslaagd, zich op een boomstam te hijsen, die de rivier van haar oevers had losgerukt. Zo was hij er tenslotte in geslaagd, de oever te bereiken, maar nog verder stroomafwaarts dan Jan en de Chinees. Noer had de mannen van de Maleise Kris niet gezien en toen hij hoorde, dat ze in de nabijheid waren, doofde hij bliksemsnel het grote vuur, dat hij voor de twee zieken had aangelegd.

Hij had besloten, over land de expeditie te zoeken en zo kwam het, dat hij de twee mannen gevonden had, terwijl ze de dodelijke gassen aan het inademen waren.

HOOFDSTUK XXVII

GEVANGENEN VAN DE MALEISE KRIS

JAN en Tan brachten een rustige nacht door onder de veilige hoede van Noer. Jan voelde zich de volgende morgen al stukken beter en de drie mannen gingen aan het beraadslagen, wat hen nu te doen stond.

— Eerst en vooral moeten we de sporen der expeditie van de Maleise Kris terugvinden, meende Jan, en hen volgen, om te zien, wat ze van plan zijn. Dan moeten we de Grote Baas waarschuwen. Maar hier rijst de grote moeilijkheid op. Tan en ik hebben ondervonden, dat we niet in staat zijn, met ons beidjes in de jungle te leven. We zijn niet opgewassen tegen de ontelbare gevaren, die we niet kennen en die ons in een paar dagen tijd om het leven zouden brengen. Noer lijkt dus wel door de Voorzienigheid gezonden. Van de andere kant is hij de enige, die in staat is, om in korte tijd de Grote Baas te bereiken, als hij zich om ons niet hoeft te bekommeren. Wat moeten we nu doen ?

Noer glimlachte en nam het woord.

— Ik gaan kijken, wat Maleise Kris doen, en dan ik jullie komen halen. Wij samen heel de nacht marcheren en dan Grote Baas vinden.

Hij was zo zeker van zijn stuk, dat Jan met het plan instemde. Het was trouwens de beste oplossing.

De volgende morgen begaven ze zich op weg. Noer was onovertroffen in het zoeken en volgen van sporen. Iedere minuut wees hij naar een gebroken twijgje, naar een nauwelijks merkbare voetafdruk, die hem de weg wees, die de piraten genomen hadden.

Het probleem, dat Jan gesteld had, was heel juist, maar hij had een ding over het hoofd gezien : geen van de drie mannen was gewapend ! Noer had alleen zijn dolk. Toen die avond, niet ver van hen, uit de richting van een baobab, een tijger zijn dreigend gegrom liet horen, besefte hij, dat hun zending op die plek wel eens zou kunnen worden afgebroken.

Noer had van de verloren tijd, terwijl de zieken aan het opknappen waren, gebruik gemaakt, om uit de tak van een « ijzerboom » een primitieve speer te snijden met een scherpe, geslepen punt.

Daarmee gewapend liep hij voorop, soepel en sterk als een dier uit de jungle. Hij had de tijger zien zitten, op een tak van de baobab. De groene ogen glinsterden in de halve duisternis met dreigende boosaardigheid. Twee keer trok de tijger met een hees gegrol de lippen op en ontblootte twee rijen grijnzende tanden. De klauwen van zijn rechterpoot schraapten diep in de schors van de tak, alsof het beest zich vastschoorde voor de sprong.

Met droge lippen en knikkende knieën staarden Jan en Tan het dreigende beest aan. Een ogenblik drukte de tijger zich tegen de tak, legde zijn oren in zijn nek en grolde.

— Pas op, hij springt !

Jan zag hoe Tan zich schoorde. Op hetzelfde ogenblik schoot het beest als een pijl op de Filippijn af.

Noer sprong bliksemsnel opzij en gooide op hetzelfde ogenblik zijn spies. Het wapen drong in de schouder van het beest, dat zich brullend over de grond wentelde. Het sprong echter weer overeind en met één knauw brak hij de houten speer mid-

dendoor. De punt bleef echter in de wonde steken, waar het bloed uitgutste. Met woedend gebrul sprong de tijger opnieuw op Noer af, doch deze sprong weer opzij en stak meteen zijn arm uit, waarin een mes blonk. Op de roodachtige, gestreepte pels van de tijger verscheen een bloedige streep.

De gebeurtenissen volgden dan elkaar bliksemsnel op. De tijger bleek niet zwaar gekwetst, want onmiddellijk draaide hij zich om en beet zich vast aan Noers been. Met een kreet van pijn stortte de Filippijn op de grond. Jan en Tan sprongen toe, maar op hetzelfde ogenblik knalde een geweerschot en de tijger viel, morsdood !

Noer scharrelde langzaam overeind en keek naar zijn gekwetst been, waaruit het bloed gudste. Dan dachten ze plots alle drie tegelijk aan het reddende geweerschot, ze draaiden zich om, om te zien, wie de redder was.

Aan de rand van de open plek in het woud stonden vijf blanken met het geweer in aanslag. Achter hen stond een troepje negers van een man of tien, eveneens met geweren gewapend. Op de linkerarm van de blanke in het midden zag Jan een kris getatoeëerd, een rode kris. De andere blanken droegen op de arm een zwarte kris...

— Handen op, gentlemen, zei de blanke in het midden. Anders zullen we verplicht zijn, jullie hetzelfde lot te doen ondergaan als dat beestje daar...

Traag stak Jan z'n armen omhoog. Tan en Noer deden hetzelfde. Jan voelde zich plots door een diepe moedeloosheid overvallen.

Ze waren er dus niet alleen niet in geslaagd, de Grote Baas te bereiken. Nu waren ze nog gevangenen van de Maleise Kris ook. Hij klemde zijn tanden op elkaar van machteloze razernij.

Traag stak Jan zijn armen omhoog.

HOOFDSTUK XXVIII

EEN VERRADER

JAN klemde de tanden op elkaar en keek de man, die gesproken had, zwijgend aan. Hij begreep, dat hij te doen had met een der luitenants van de Maleise Kris.

— Je hebt ongelijk, zo koppig te zijn, jongeman. In de jungle van Borneo bestaan er honderd verschillende manieren om iemand aan het praten te krijgen. Heb je bijvoorbeeld wel ooit eens op een nest rode mieren gezeten ? Of misschien verkies je bamboesplinters onder je nagels...

Jan floot zachtjes tussen zijn tanden en keek zijn tegenstander vlak in de ogen. Tenslotte was het toch maar beter, hardnekkig stand te houden. Hij wist, dat er niet de minste hoop voor hem was, om levend uit de handen van de Maleise Kris te raken. Toch was hij vastbesloten, niet toe te geven en de Grote Baas niet te verraden.

De Rode (of Zwarte ?) Kris scheen echter niet uit het veld geslagen.

— Je bent koppig ? We zullen zien, wat er van die koppigheid zal overblijven, als we samen een eindje door de jungle gewandeld hebben. De Maleise Kris zal overigens zeer ingenomen zijn met jullie bezoek.

Hij keerde zich om naar z'n mannen en gaf een kort bevel :

— Doe zijn schoenen uit ! Dan zal hij wat gemakkelijker lopen. Anders krijgt-ie nog eksterogen !

Jan klemde van razernij zijn tanden op elkaar. Hij wist, hoe uitputtend zo'n voetreis door de jungle is. Zonder schoenen zou hij bij elke pas zijn voeten wonden aan wortels en scherpe stenen. Zijn voeten zouden spoedig grote, bloedende klompen zijn. Ze zouden gaan zweren. Dan koorts en na een verschrikkelijk lijden...

De Zwarte Kris wist heel goed, wat hij deed, toen hij z'n gevangene tot deze foltering verwees.

Daarop draaide de luitenant zich naar Noer en begon ook hem te ondervragen.

(Wordt vervolgd.)

DE PATROELJE der Adelaren

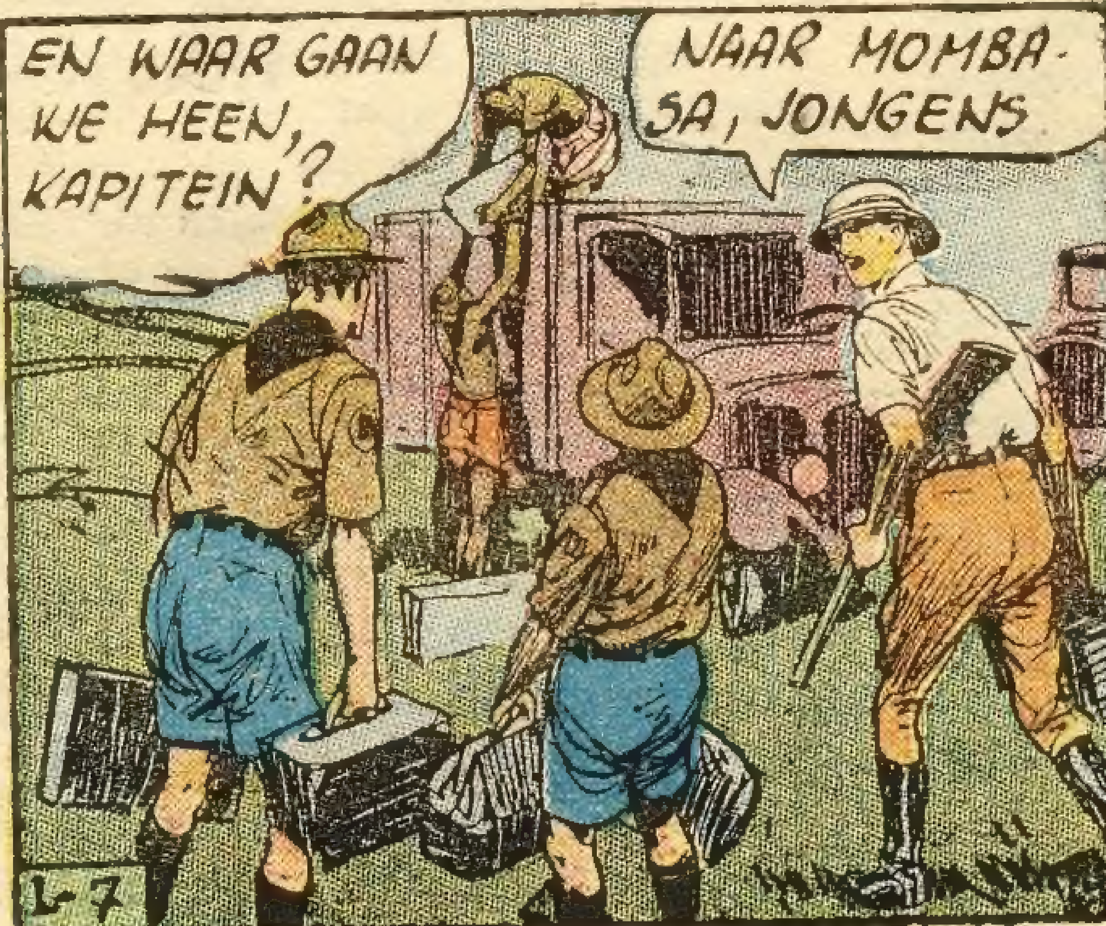
KAPITEIN CONWAY EN DE JONGENS ZIJN TERUG IN HET KAMP. NAHU'S ZOON WERD NAAR EEN HOSPITAAL TE MOMBASA OVERGEBRACHT VOOR VERDERE VERZORGING.

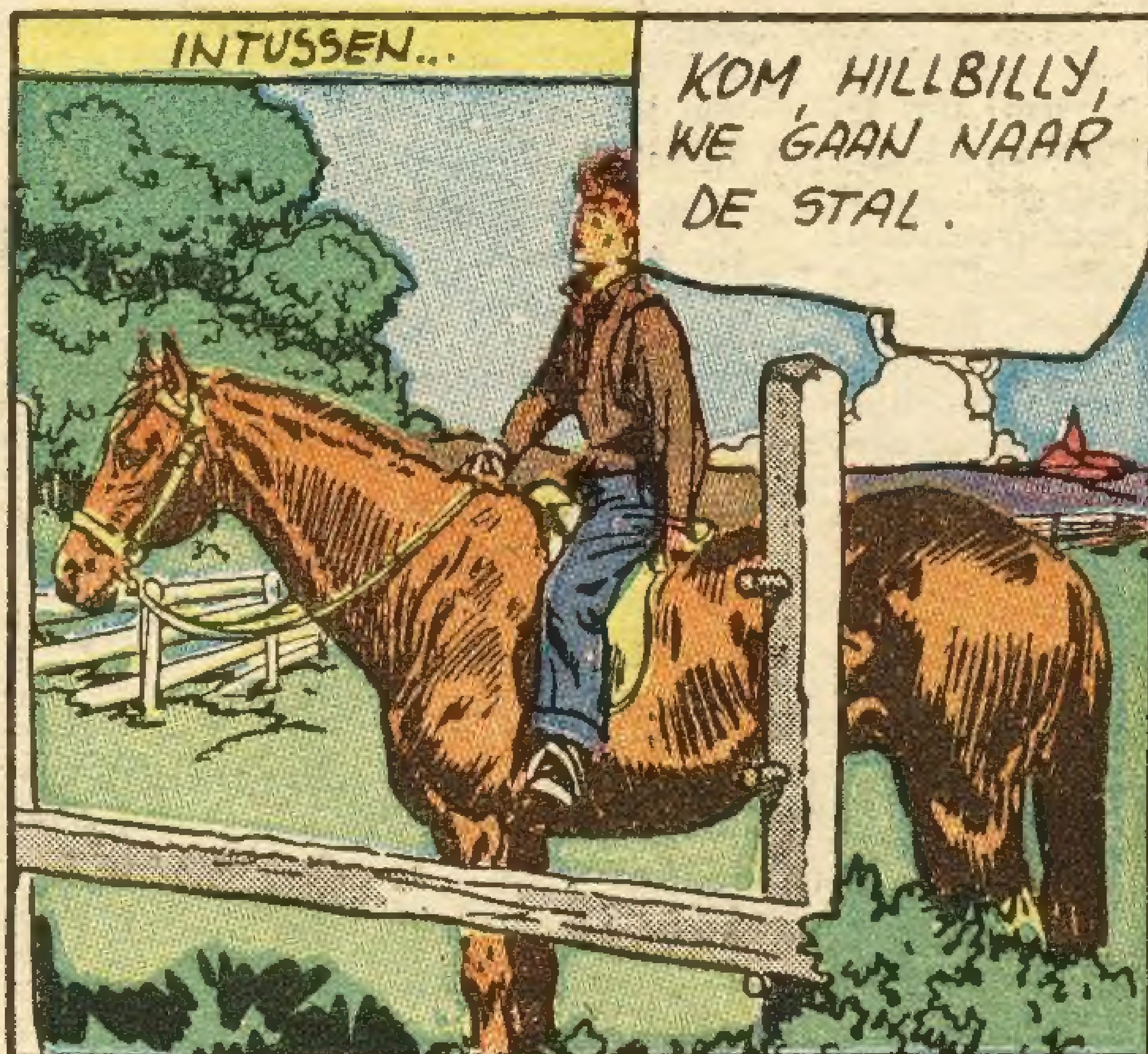
RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

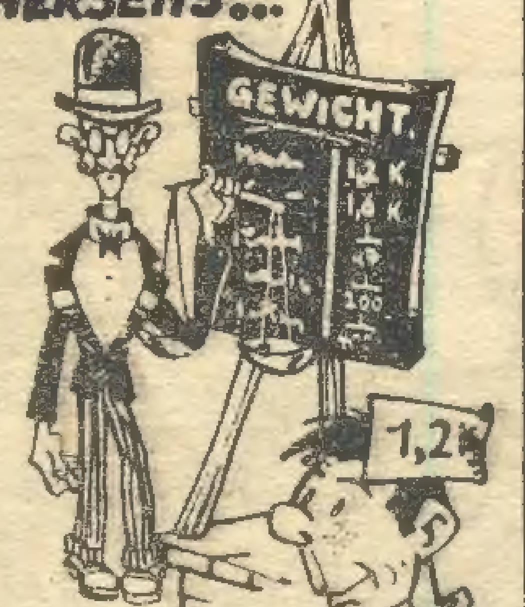

SNUFFELTJE VERTELT...

DE HERSENS VAN P. K.

Jullie glimlachen natuurlijk! Piet Kwabbernoot en hersens, hoe rijmt dat te saam! En toch, al heeft hij er misschien weinig of geen, ook hem interesseert dit onderwerp bovenmate. Zo zelfs, dat hij er met het briefje van PROFESSOR WEETNIETS UIT ANTWERPEN vandoor ging, en het mij nu pas, maanden later, terugbrengt!

Maar, indien hij er werkelijk heeft, zoals jij en ik (hm, hm!), dan zijn z'n hersens « ingedeeld ». Ja, ja, ingedeeld, zoals jullie leerboeken in hoofdstukken, de geschiedenis in tijdvakken en een pennedoos in vakjes. En elk hokje heeft zijn eigen doel, zijn eigen doen en zijn eigen geschiedenis. Dat ga ik jullie even uitleggen.

DE HERSENS « DENKEN » NIET!!!

Dat is straf!... Wie had dat ooit « gedacht »? Nee, de hersens denken niet... zoals een piano geen piano speelt!! Het is de ziel, de geest, een zuiver geestelijk, onstoffelijk, en dus onsterfelijk vermogen, dat denkt. En om te denken gebruikt het de hersens, zoals een pianospeler zijn klavier gebruikt om zijn muziek voort te brengen!

De hersens zijn een onderdeel van het zenuwstelsel. Dat bestaat uit de hersens, het ruggemerg en de zenuwen. Men zou de hersens kunnen zien als een voortzetting van het ruggemerg. De hersens bestaan voornamelijk uit de grote hersenen en de kleine hersenen (ook nog het verlengde merg, e.a.). Het gewicht is ongeveer 1,2 tot uitzonderlijk 1,5 kilo, hoewel het algemeen bekend is, dat de filosoof Kant 1600 gram hersens had! Bij de mens vormen de hersens één zeven-en-veertigste van het totale lichaamsgewicht, terwijl dit bij de mensapen, die in de schepping toch het dichtst bij ons staan, bijna één tweehonderdste is. Bij de olifant is er maar één kilo hersens op de vierhonderd, en het paard moet het « in zijn bovenkamer » zelfs met één vijfhonderdste van zijn gewicht doen.

Het gewicht van de hersens is echter niet het voornaamste, hoewel het vaststaat, dat een man minstens één kilo hersens moet hebben en een vrouw (o schande!) negenhonderd gram, om « voldoende » normaal te zijn.

Wat voornamer is, is de oppervlakte van de hersens. En die is wel acht tot tien keer groter dan het schedeloppervlak!

Hoe is dat nu mogelijk? Wel door plooien, windingen en lobben. Aan de wand van de hersens bevindt zich de grijze hersenschors, wellicht het kostbaarste en delicaatste weefsel in ons lichaam.

De grote hersens vullen bijna de gehele hersenholte en liggen vooraan. De kleine liggen in het achterhoofd. De windingen van een klomp hersens schijnen erg grillig en onregelmatig. Toch zijn ze bij alle mensen hetzelfde, zodat de geleerden aan elke kronkel een speciale naam gegeven hebben.

HUN WERKING

Ik zei dat de hersenschors zo-iets kostbaars is. Inderdaad, de schors van de twee « halfronden » der grote hersens is onder meer het uitgangspunt van alle vrijwillige, beredeneerde handelingen. Zij is de zetel van de wil en van het verstand. Van de andere kant beheersen de andere delen en vooral het ruggemerg de reflexbewegingen. Bewegingen, die buiten onze wil doorgaan (ademhaling bijvoorbeeld).

Van de hersens gaan twaalf zenuwparen uit, die de levensfuncties controleren. Zij beginnen aan de onderkant van de hersenmassa en verlaten langs speciale openingen de schedel.

Ziehier enkele der voornaamste. Het eerste paar zijn de reukzenuwen, die eindigen in het slijmvlies van de neus. Het tweede paar zijn de gezichtszenuwen die eindigen in het netvlies van de ogen. Het vijfde paar zijn de « drielingzenuwen »: de oogkuilzenuw, de bovenkaakzenuw en de onderkaakzenuw, die ook de tong « bezenuwt ». Het achtste paar zijn de gehoorzenuwen en het tiende paar de zeer belangrijke « zwervende » zenuwen. Deze beginnen in het verlengde ruggemerg en « zwerven » zowat overal heen. Zij dalen naast de halsslagaders naar de borstkas, dringen door het middenrif en verspreiden zich door de gehele lichaamsholte. Zij controleren slokdarm, longen, maag, hart, en alle spijsverteringsorganen!

De zenuwen nu zijn tweeërlei. De ene soort, de **gevoelszenuwen**, brengen de prikkel die een zintuig ondergaat, naar de hersens over. De andere, de **bewegingszenuwen** gaan van de hersens naar de spieren om een of andere beweging te bevelen.

Wat er nu juist in de hersens gebeurt weet men niet! De indruk die ons oog of onze neus, enz... ondergaat wordt er tot bewustzijn gebracht. Er ontstaat een « gewaarwording ». Maar hoe?

Dat weet voorlopig alleen nog maar de Schepper. Zal Hij dit geheim ooit prijsgeven?

Wat wij tot hiertoe reeds konden achterhalen, is, dat het « centrum van het bewuste zien » ergens een plaatsje heeft in het achterhoofd. Dat de tastzin « werkt » bovenaan in de voorhoofdslob. Dat de spraak gecommandeerd wordt vanuit... de eerste hersenwinding van de slaaplob (lob nabij de slaap!) Dat de reuk ergens vanuit een kleine plek in het midden beheerd wordt en dat juist daarachter het smaakcentrum ligt! Ook de geluidswaarneming zetelt in de slaaplob.

Een gevoel van eerbied doordringt ons voor de geleerden, die dit alles wisten te ontdekken. Maar een nog veel groter gevoel van bewondering gaat uit naar de Schepper, die dit alles zo regelde.

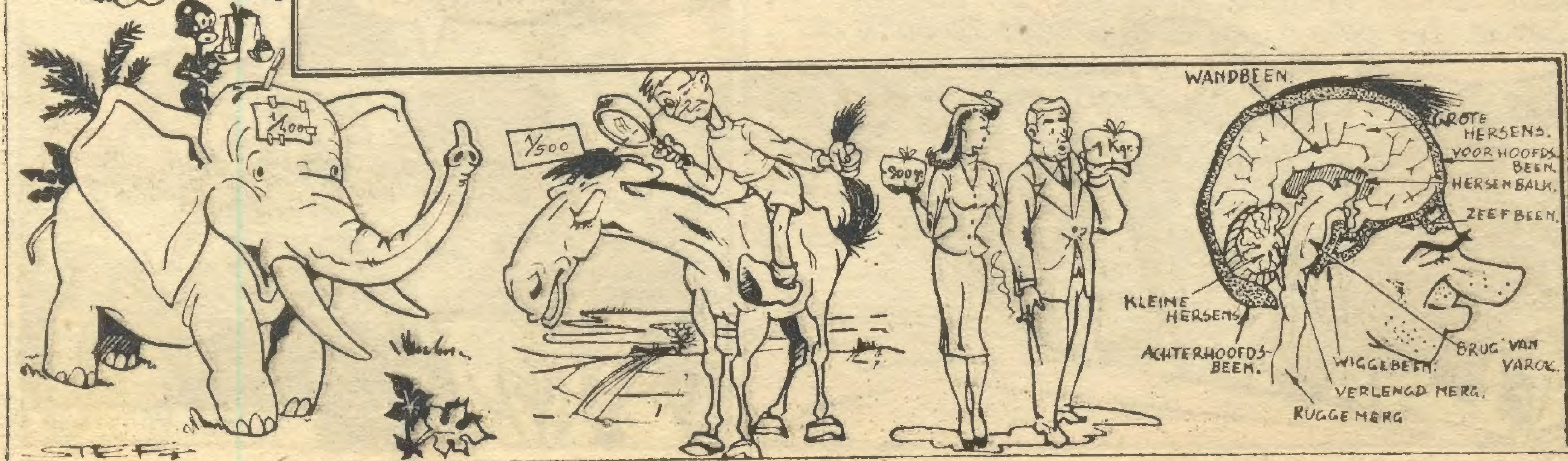
Jullie begrijpen, dat het heel moeilijk is, de functie van de hersens te bestuderen. Bij een lijk vindt men enkel het schijnbaar verwarde zenuwkluwen. Maar om alles aan het werk te zien... zou men een « levend hoofd » moeten kunnen doorvorsen!!! En... hiermee eindig ik voor vandaag!

Tot volgende week, rakkers,

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN!!

Je trouwe,

SNUFFELTJE.

Vragenbus

Rode Adelaar, Merksem. — 1) Neen, de U. S. Coast Guard gebruikte geen Liberators. - 2) Ja, de Amerikaanse Vloot-Luchtmacht gebruikte de Lockheed Ventura en de Lockheed Hudson. - 3) De Vloot en Mariniersluchtmacht opereerden tijdens de oorlog samen. Bijgevolg was ook hun materiaal gemengd, en kunnen we moeilijk zeggen, of de gebruikte Mitchels van de Vloot dan wel van de Mariniers waren. - 4) De Martin 167W, Maryland werd door de Franse regering voor de luchtmacht besteld, om te voorzien in het gebrek aan Franse toestellen. Een aantal van deze toestellen werden afgeleverd, doch de gebeurtenissen van Mei 1940 beletten, dat deze toestellen operationeel gebruikt werden. Deze Marylands droegen het nummer 167 F. De overblijvende toestellen van de Franse bestelling werden door de Britten overgenomen. Het is goed mogelijk dat van de oorspronkelijk aan de Fransen afgeleverde machines een aantal konden gered worden, en dat deze samen met door de RAF afgestane machines in dienst waren bij de Vrije Franse Luchtmacht. - 5) De Fairchild XAT-14 « Bombardier » is gelijk aan de XAT-13, maar aangepast voor de opleiding van bommenwerpers. Het vliegtuig is uitgerust met twee 520 PK. Ranger motoren. De bemanning bestaat uit een piloot, tweede piloot-instructor en twee bommenwerpers, waarvan 'n instructor. De machine was niet uitgerust met rug- of neusgeschutskoepels, maar er waren luchtcameras gemonteerd om de resultaten van de bombardeerproeven na te gaan. De gegevens luiden : Spanwijdte 16,16 m. Lengte 11,46 m. Hoogte 4,5 m. Leeggewicht 3.921 Kgr. Totaal gewicht 5.124 Kgr. Max.-snelheid 336 Km.-u. Kruissnelheid 295 Km.-u. Hoogtegrens 6.100 m. Vliegbereik 1.180 Km.

Adems 30.267, Watervliet. — De « Melbourne - Race » waarover je spreekt, heet eigenlijk de « London-Melbourne race ». Die werd gevlogen in 1934. Start op 20 October. Winnaars waren Scott en Campbell Black (Engeland) met De Havilland D. H. 88 « Comet ». Zij legden de afstand af in 70 uur 54 minuten, landingen inbegrepen. De tweede plaats, en tevens de eerste plaats in de « handicap »-wedstrijd werd veroverd door de « Uiver » van de Nederlandse K. L. M. met als piloten Parmentier en Moll. - De geluidssnelheid werd voor het eerst door een vliegtuig overtroffen op 5 Januari 1949, en wel door Captain Charles E. Yeager, aan boord van een Bell X-1. Dat gebeurde in Amerika. - Een boek, zoals je vraagt, kunnen we tot onze spijt niet opgeven, en we vrezen, dat het ook niet bestaat. Wel zijn er brochuurtjes en richtlijnen, die over deze kentekens en graden handelen. Die worden echter uitgegeven door het leger en zijn alleen voor militairen verkrijgbaar, in zover zij die voor hun dienst nodig hebben. Als je binnenkort naar de Militaire School gaat, zullen ze je daar wel alle gegevens kunnen bezorgen over graden, kentekens van wapens, regimenten, enz.

Kapitein Stormvogel, Mechelen. — 1) Graag plaatsen we een oproep voor het Eskader, dat je wenst op te richten. Maar ben je zelf wel lid der Robbedoes Vliegclub ? Je geeft geen stamnummer op. Laat ons dus eerst je stamnummer weten — of wordt lid der RVC — en we zullen onmiddellijk een oproepje plaatsen. - 2) Wanneer je denkt, dat iemand het geheimschrift wil verklappen, moet je dit natuurlijk altijd beletten. Doe 't echter op een manier, een Robbedoesrakker waardig. Ga dus eerst eens met die jongen praten en doe hem het verkeerde van zijn handelwijze inzien. Kun je dat zelf niet klaarspelen, dan is het altijd nog tijd genoeg om ons de naam bekend te maken. - 3) De gevraagde lijst van vliegtuig-foto's wordt je opgezonden. - 4) Je vierde vraagje kunnen we spijtig genoeg niet beantwoorden. Het is toch niet mogelijk, dat we dat boekje helemaal voor je gaan vertalen. Het in « Robbedoes » opnemen heeft weinig zin. Dit werkje is inderdaad op ruime schaal verspreid geweest. Er zullen dus maar weinig lezers zijn, die werkelijk met belangstelling zoiets in onze rubriek zouden lezen. Doe je best en tracht zelf zoveel mogelijk de inhoud te begrijpen. Zo moeilijk is het heus niet. Heb je met sommige woorden last, schrijf dan gerust om er de betekenis van te vragen.

BOB.

GEHEIME BOODSCHAP

Buffalo Bill 13271 : H46H4X F6M 414X 25 4N— 454N54 79XN79 6J43 N734M —43 23J K4— MS69 N735H 43 7R— 8X47— 4S6 R— 0+84N 654 8241 4N J9R —8X47 4S35K 96 H—23 4K4N29 2H469 263J78 23J14 NJ4H48 6542 3JK54 H97M9X R746 +4X 74— P2— SX3N 5Z—0 N—584 6 4R54 +4X S6Z 3JN— XK74 F—RM 0243S J 03S64 N5— 474R 43S = R3JF J4M4N —54X NS036 3N739.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Damesjapon der XVIIIe eeuw. - Torenkauw. — 2 : Stijf. - Verkorte meisjesnaam. — 3 : Wilddief. - Stang tussen twee wielen. — 4 : Dienstverhouding waarbij de arbeider tegen loon werkt. — 5 : Uitjouwen. - Reeds (bijwoord). — 6 : Beweeglijke stukjes hout van een piano of klavier.

VERTIKAAL

1 : Afkorting van Nieuwe Testament. — 2 : Olie bij slabereiding gebruikt. - 3 : Latjesgordijn, jaloezie. - 4 : Eerste helft van dunne strohalm. — 5 : Vrouwelijke adellijke titel. 6 : Kapnaald. — 7 : Ketting. — 8 : Kippenloop. — 10 : Uitroep om iemand te tergen. — 11 : Lengtemaat. — 12 : Haarloos. — 13 : Speer.

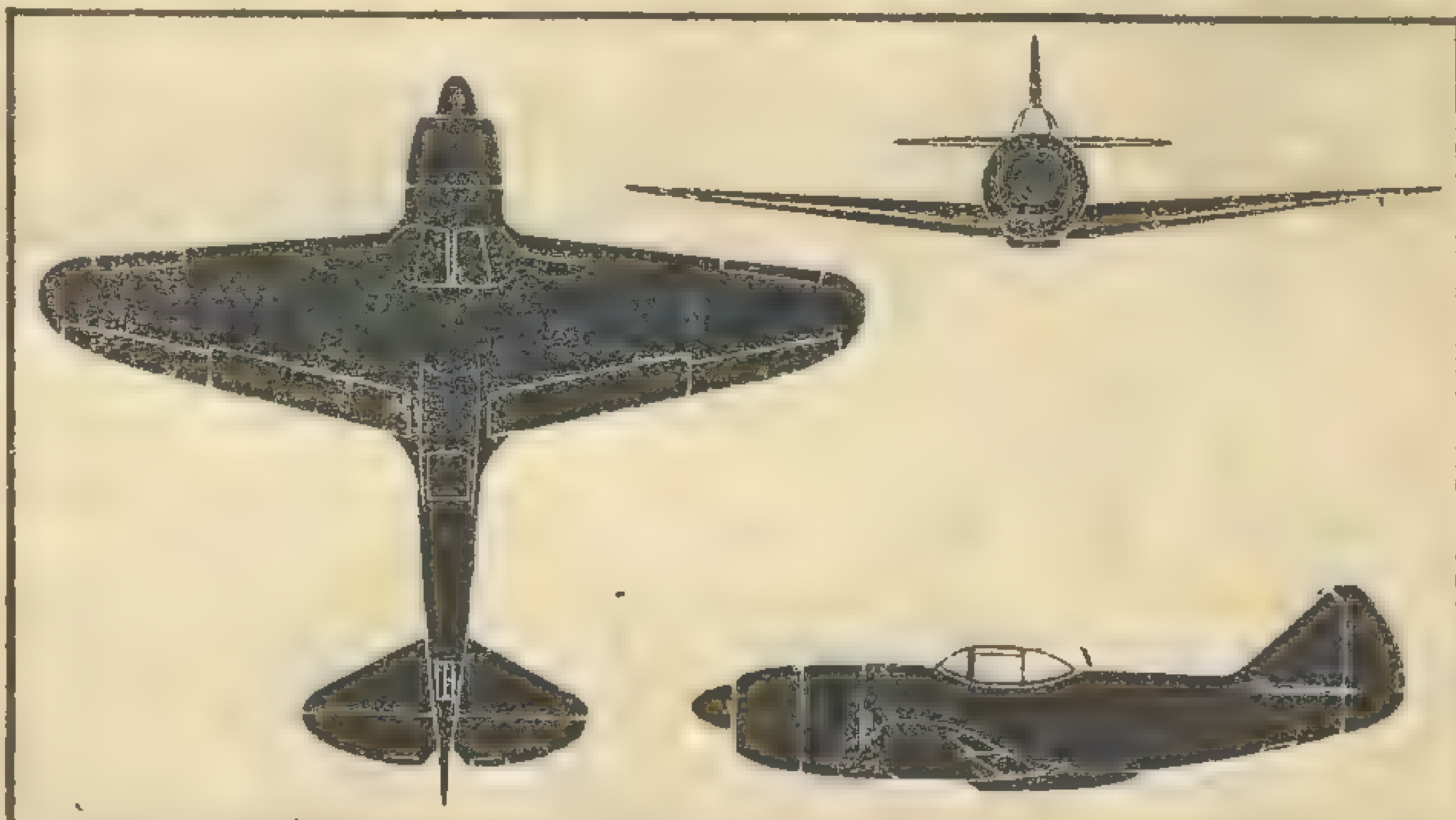
OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. 1 : Vingerhoed, Gloeilamp, Cm. 2 : Naaigaren, Ipecacuanha. — 3 : Romanesk, Ra, Ci, Eik. — 4 : Israeliet. — 5 : Cab, Tunnel, Ia. — 6 : Haard, Tz, Ent. — 7 : Eivorm, Enkel. — 8 : Reinaert, Kulas. — 9 : Inakkeren, Tas. - 10 : Aeolus, Ver. — 11 : Nnn, Tt, Rek. — 12 : De, Is, Sim. — 13 : Ulevel, Ramenas. — 14 : Ignatiusboom, Kapelaan. - 15 : Neet, Kinema, Kim, Testament.

Vertikaal. — 1 : Valscherik, Duin. — 2 : Aaien, Elge. — 3 : Baviaan, Ene. — 4 : Ronken, Vat. — 5 : En, Drakoniet. 6 : Ra, Meel, Slik. — 7 : Ha, Rru, Ui. — 8 : Oir, Test, Sn. — 9 : Ego, Tombe. — 10 : Dam, Om. — 11 : Rat, Oa. — 12 : Pen. — 13 : Ne. — 14 : Saki. — 15 : Lik, Imam. — 16 : Op, Mep. — 17 : Eerst, Net. — 18 : Icarus, Ale. — 19 : La, An, Ik, Sas. — 20 : Accent, Uk, At. — 21 : Muilezel, Na. — 22 : Pa, Il, Na. — 23 : Nee, Ekster. — 24 : Chitine, Are. — 25 : Mak, Atlas, Krant.

ONZE MAATSCHETSEN

LAVOCHKIN LAGG-7

Russische eenpersoons jager. Een 1.850 PK. sterke motor. Twee 20 mm.-kanonnen en twee 12.7 mm.-machinegeweren. Bommen kunnen meegenomen worden en er is mogelijkheid, een 37 mm.-kanon onder de motor te monteren. Spanwijdte 9,8 m. Lengte 8,7 m. Hoogte 2,54 m. Maximum-snelheid 600 Km.-u. Vliegbereik 750 Km. Is o. a. ook in dienst bij de Tsjecho-Slowaakse luchtmacht.

DE VLIEGENDE TIJGERS

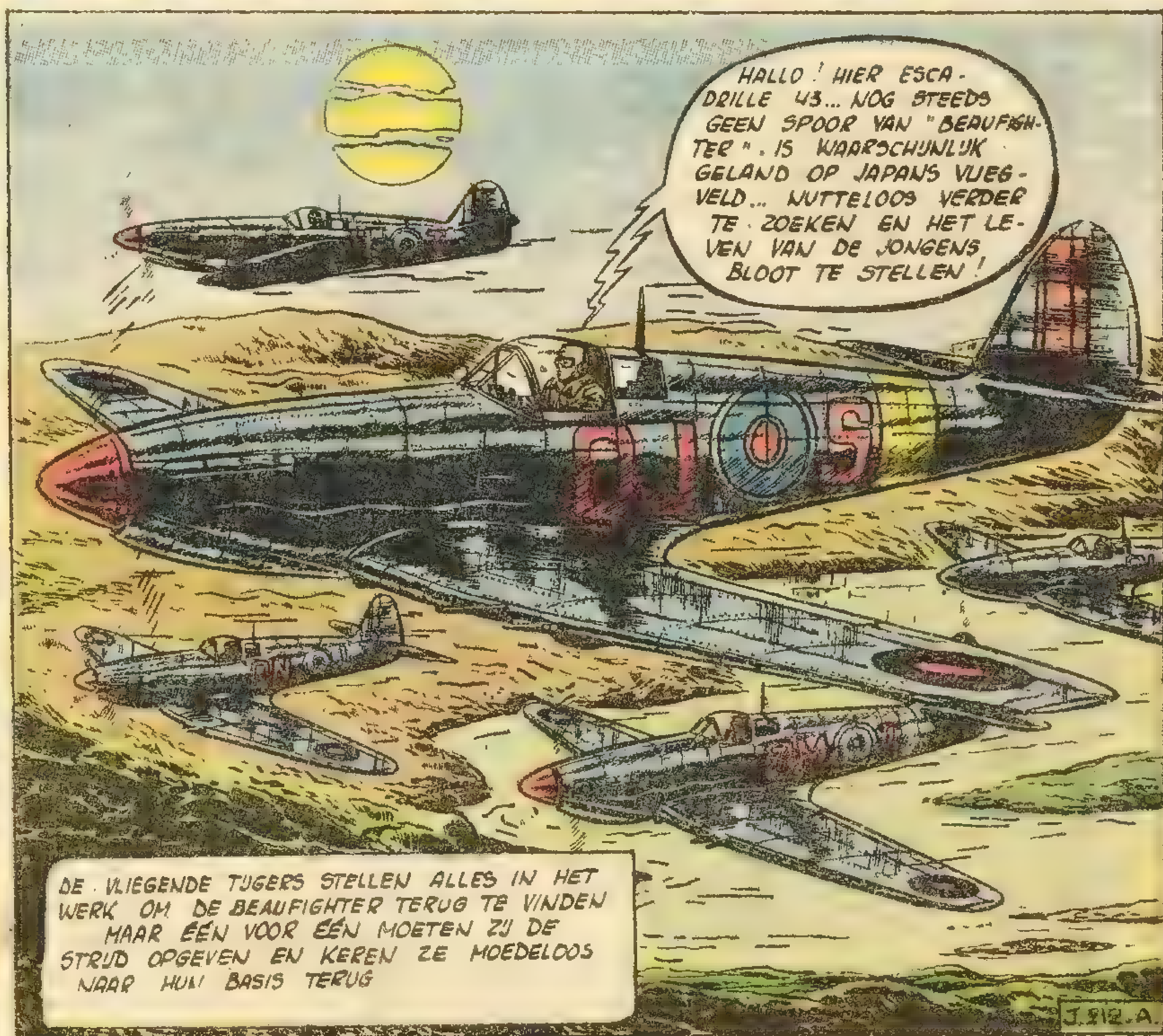

MISS HOLMES, DIE DE GEHEIME DOCUMENTEN IN HAAR BEZIT HEEFT, WEET NIET WIE DE PILOOT IS VAN HET VLIEGTUIG WAARIN ZE ZICH BEVINDT...

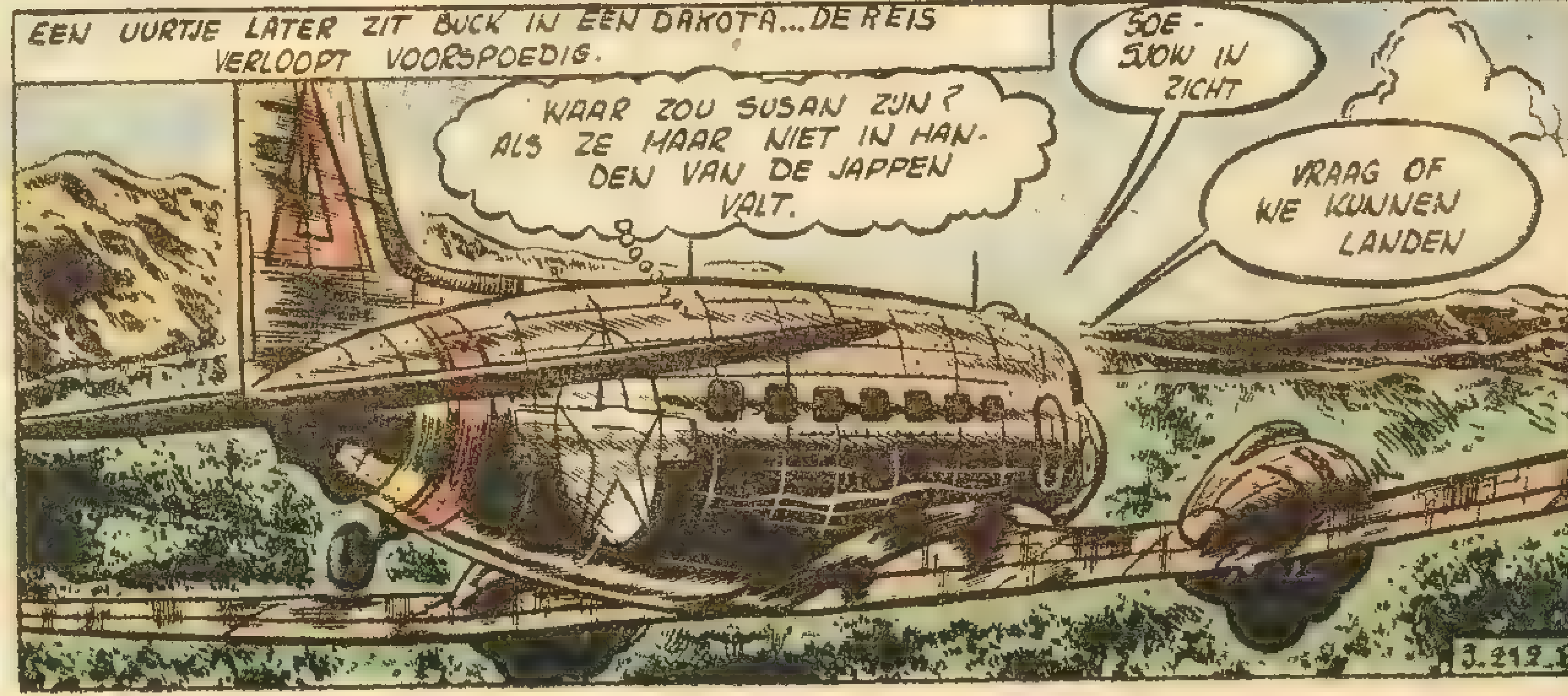

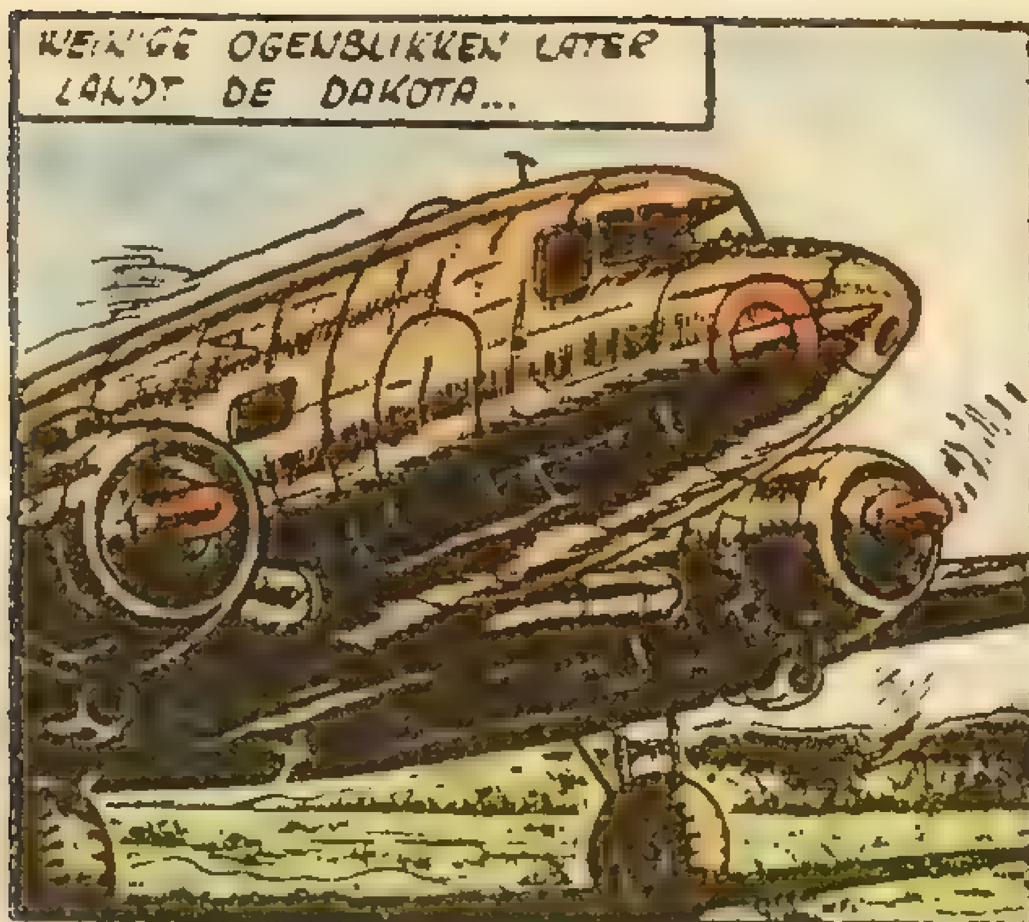

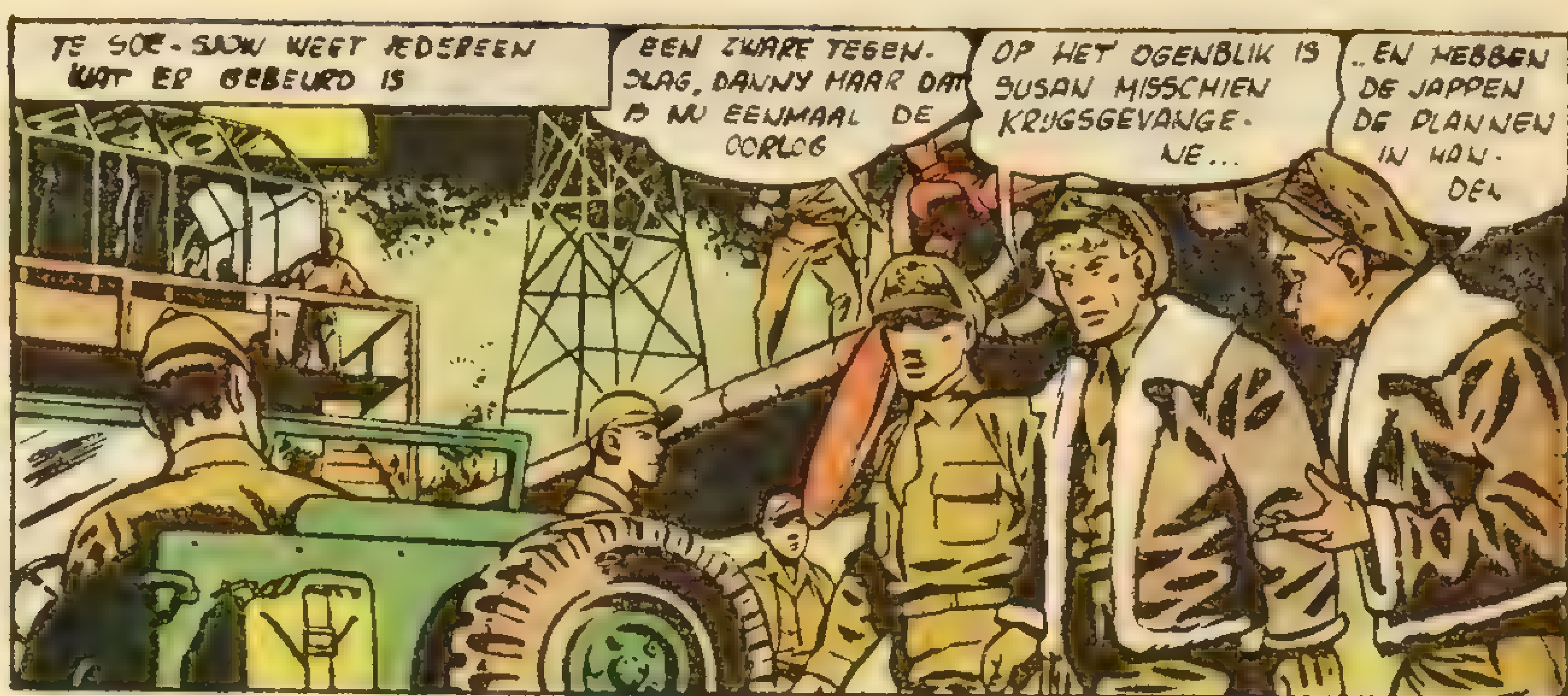

WEINIGE OGENBLIKKEN LATER LANDT DE DAKOTA...

TE SOE-SJOW WEET IEDEREEN WAT ER GEBEURD IS
EEN ZWARE TEGENSLAG, DANNY MAAR DAT IS NU EENMAAL DE OORLOG
OP HET OGENBLIK IS SUSAN MISSCHIEN KRIJGSGEVANGENE...
..EN HEBBEN DE JAPPEN DE PLANNEN IN HANDEN

WE HEBBEN NOG EEN KANS. TUMBLER. HIJ IS BIJ NAGOSJIRA... MISSCHIEN KAN HIJ ONS HELPEN.
ALS DE JAPPEN MAAR GEEN ACHTERDOCHT KRIJGEN!

OP HETZELFDE OGENBLIK
TUMBLER ?!?
KOLONEL! ALLES IS NOG NIET VERLOREN! DE JAPPEN HEBBEN DE PLANNEN NIET!! ZE ZIJN RAZEND!

MISS HOLMES HEEFT ONDERWIJL HET VERRAAD ONTDEKT. ZIJ IS UIT HET VLIEGTUIG GESPRONGEN IN VOLLE WILDERNIS!
LEVE MISS HOLMES!
EEN PRACHTMEID!

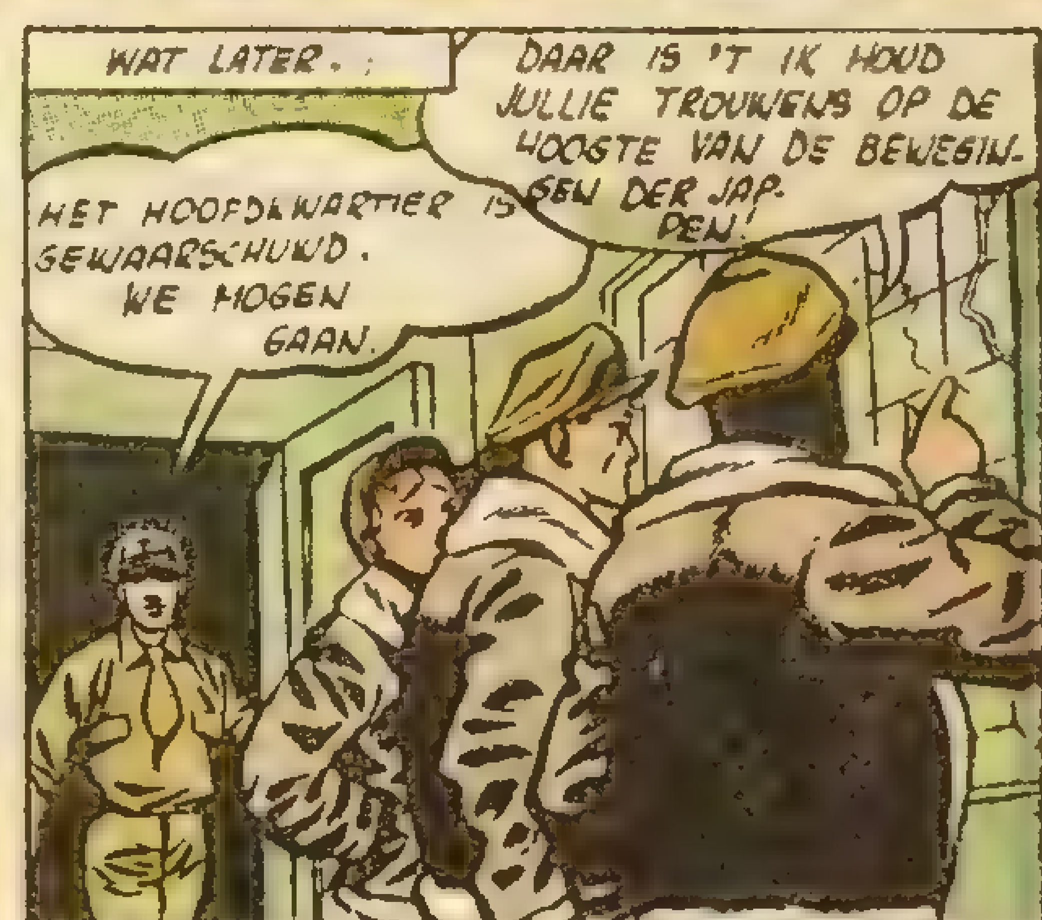

NIET ZO UITGELATEN, JONGENS. OM DE PLANNEN HOEVEN WE ONS NIET MEER ZO ERG BEZORGD TE MAKEN. IK VERONDERSTEL DAT SUSAN TIJD GEHAD HEEFT ZE TE VERNIETIGEN
MAAR SUSAN?

MO IS HAAR DADELIJK ACHTERNA GESPRONGEN. BOVENDIEN HEEFT HIJ DE JAPPEN GEALARMEERD. ZELFS AL KRIJGEN ZE HAAR NIET, DAN ZAL ZE NOG OMKOMEN IN HET OERWOUD
WE MOETEN HAAR REDDEN!
IK GA! EN TAO KOMT ZEKER MEE

IK WEET PRECIES WAAR ZE NEERGEKOMEN IS
MISSCHIEN HEEFT ZE DE PLANNEN NOG.
'N OGENBLIKJE!.. WEET JE ZEKER DAT HET GEEN VALSTRIK VAN DE JAPPEN IS?
J.215.A

ONMOGELIJK. ZE WAREN DOL VAN ONTGOOCHELING. VERGEET NIET, DAT ZE ME NIETS VERBERGEN!
ALS 'T MAAR NIET TE LAAT IS

'T IS DE LAATSTE KANS. WE MOETEN PROBEREN.
GOED. IK WAARSCHUW HET HOOFDKWARTIER!

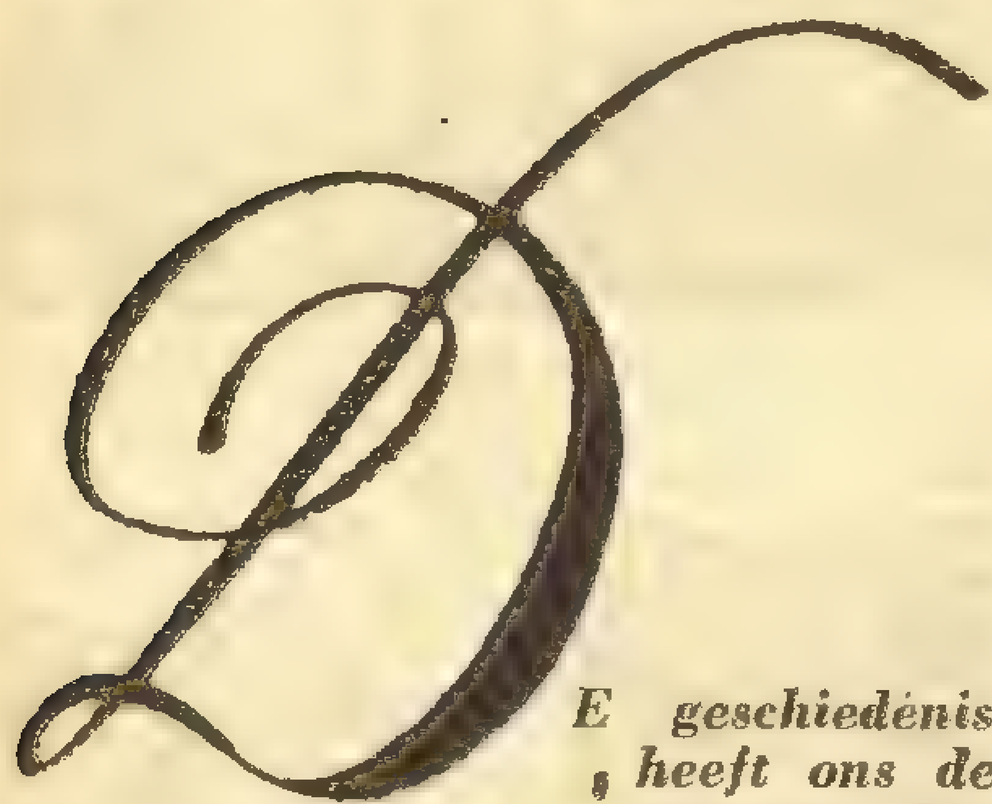

WAT LATER.
DAAR IS 'T. IK HOUD JULLIE TROUWENS OP DE HOOGTE VAN DE BEWEGINGEN DER JAPPEN!
HET HOOFDKWARTIER IS GEWAARSCHUWD. WE MOGEN GAAN.

EEN UUR LATER.
BLIJF MET ONS IN VERBINDING OVER DE RADIO. WE ZULLEN PROBEREN JULLIE TE HELPEN
IN ORDE, KOLONEL.
GOD GEVE DAT ZE HET UITGEHOUDEN HEEFT!

INTUSSEN BEVINDT SUSAN ZICH IN EEN HACHELIJKE TOESTAND.
ALS MO ME VINDT BEN IK VERLOREN.

HA! DAT IS HAAR VALSCHERM. DUS IS ZE HIER GELAND EN HOEF IK ALLEEN NOG MAAR HAAR SPOREN TE VOLGEN!
J.215.B.

DE VERGISSING van de KALKBRANDER

DE geschiedenis heeft ons de naam bewaard van een zekere Dionysius, koning van Portugal. Zijn gemalin heette Elisabeth en was de dochter van Peter, koning van Arragon. Dionysius trouwde met deze prinses meer om politieke redenen en om haar koninklijke afkomst dan om haar deugd en godsvrucht.

Elisabeth was inderdaad braaf grootgebracht. Ze was diep godsdienstig. Voor alles zocht ze aan Onze Lieve Heer te behagen.

Dionysius was lang zo deugdzaam niet. Maar hij was wel verplicht de hoge kwaliteiten van zijn gemalin eerlijk te erkennen, haar te achten en.. in stilte te bewonderen. De koningin was dan ook volkomen vrij om volgens haar levensopvatting te leven.

Voor zichzelf had ze geen behoeften. Er waren geen nieuwe kleren telkens, geen pompeuze ontvangsten ten hove. Ze ging niet uit, tenzij het noodzakelijk was, maar ze was buitengewoon mild voor de armen.

Een bepaalde groep armen had echter haar voorkeur, de zogenaamde stille armen. Dat waren bijvoorbeeld burgers, die in hun handel achteruit geboerd waren en dan toch nog trachtten volgens hun stand te leven. Dergelijke mensen een aalmoes toestoppen zou al heel pijnlijk voor hen geweest zijn. De koningin gaf er daarom de voorkeur aan, een van haar pages met aankopen bij die winkeliers te belasten. Die page was haar vertrouweling en, evenals de koningin, ook uit Arragon, even deugdzaam als zij. Pablo, zo heette hij, kweet zich graag en uitstekend van zijn vertrouwelijke opdrachten, tot volle tevredenheid van zijn meesteres.

Gelukkige mensen worden altijd benijd ! Manzolo, een andere hofjonker, een Portugees, kon het niet verdragen, dat zijn collega bij de koningin zo hoog in de gunst stond. Daarbij was hij erg nieuwsgierig. Wat had die Pablo toch altijd voor geheimzinnige boodschappen ? En hoe kon hij die rivaal onschadelijk maken ?

Op zekere dag meende hij het gevonden te hebben. Hij huurde twee ongure kerels, die Pablo moesten overvallen. Hijzelf volgde de ongelukkige en toen hij de aanslag zag plegen en de rovers het geld van Pablo afnemen, holde hij naar de koning.

— Sire, begon hij, hoelang zult u dat nog dulden ? Die Arragonees verbrast het geld van d koningin. Ik zag hem slempen op het Alcade-plein en daarna betalen met het geld, dat de koningin voor haar armen bestemd had...

— Is dat waar ?

— Ik zag het met mijn eigen ogen, Sire !

De koning, die niet erg slim was, ja, bepaald kortzichtig, geloofde die laster onmiddellijk. Vooral toen even later Pablo hem vertellen kwam, dat hij in rovershanden gevallen was ! Hij besloot de man te straffen en flink ook, maar durfde daar niemand iets van zeggen, uit vrees, dat de koningin anders voor de schuldige ten beste zou spreken.

Toen de vorst wat later op de dag op wandel was, kwam hij voorbij een kalkoven. Toen rijpte in zijn brein 'n afschuwelijk plan. Hij liet de kalkbrander roepen en zei :

— Bevel van je vorst !... Morgenvroeg stuur ik je een page van de hofhouding, die namens mij komt informeren, of je het werk gedaan hebt, dat ik je heb opgedragen. Grijp die man en werp hem in de oven. Het is een verachtelijke dief...

De volgende dag was het Zondag. Koning Dionysius liet Pablo roepen en zond hem naar de kalkbrander.

De page, die zich van geen gevaar bewust was, ging vrolijk op pad. Toen hij echter voorbij een kerk kwam, ging hij die binnen om eerst Mis te horen. En omdat de Mis al begonnen was, wachtte hij daarna om ook nog een tweede te horen, want hij wilde aan zijn Zondagsplicht voldoen.

Manzolo was intussen uiterst nieuwsgierig geworden, hoe alles afgelopen zou zijn. Van een andere dienaar hoorde hij, dat de koning aan Pablo bevel gegeven had, naar de kalkoven te gaan. In alle haast zadelde Manzolo daarop zijn paard en reed naar de kalkbrander. Hij vroeg de man, of het bevel van de koning reeds was uitgevoerd.

De kalkbrander dacht niet anders of hij had de dief voor zich. Hij greep de ongelukkige Manzolo en stiet hem levend in de gloeiende kalkoven.

Na de Mis kwam ook Pablo aan en vroeg :

— Is het bevel van de koning uitgevoerd ?

— Zeg aan uw vorst, antwoordde de kalkbrander, dat gerechtigheid is geschied...

Kalmpjes wandelde Pablo naar het paleis terug en berichtte de koning, dat de kalkbrander zijn opdracht vervuld had. Maar hoe keek koning Dionysius op toen hij zijn ter dood veroordeelde voor zich zag !

Die geschiedenis bracht hem niet weinig in verwarring. Hij ging nu alles eens goed na en begreep toen, dat hij een verkeerd vonnis geveld had op aanstoken van Manzolo, die er zo verschrikkelijk voor gestraft was.

Hij erkende hierin de hand Gods en beterde zijn leven. P. M.

HUP ROBBEDOES

DE WANDELENDE JOOD

We gaan maar weer eens in ons woordenboek kijken... Laten we aannemen, dat de bal er weer is en lustig danst van Frans naar Jan, van Bert naar Karel, al heten ze op school dan ook « De Lange », « De Rooie », « De Fret » en « De Taaie ». Het spel golft op en neer van doel tot doel. Vaak vindt de tje heeft de bal en treuzelt even met doorgeven. Rooie Frans, die hem moet hinderen, slaat zijn ene hand op de bal en waagt er ook de tweede aan, terwijl Kareltje niet wil lossen.

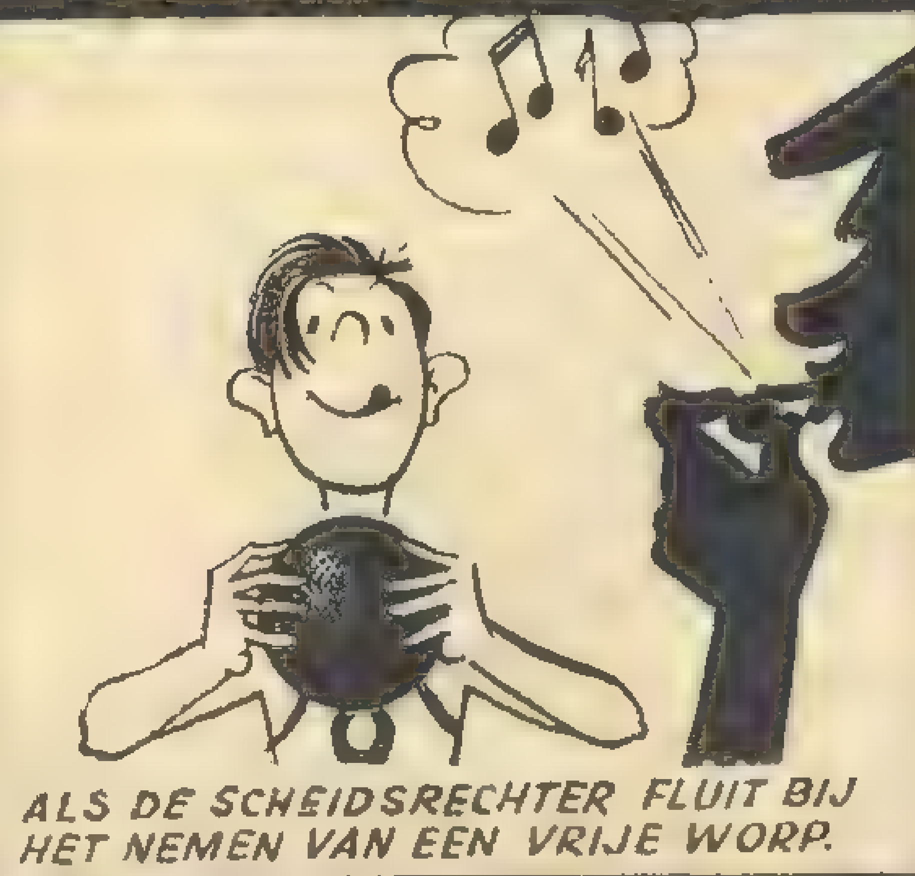
Moet dat nu op vechten uitdraaien ?

Mijn fluitje snerpt, terwijl ik roep « GEKLEMD » !

DE BAL IS "IN"

OP HET HOOGTEPUNT VAN ZIJN BOOG BIJ EEN OPGOOI.

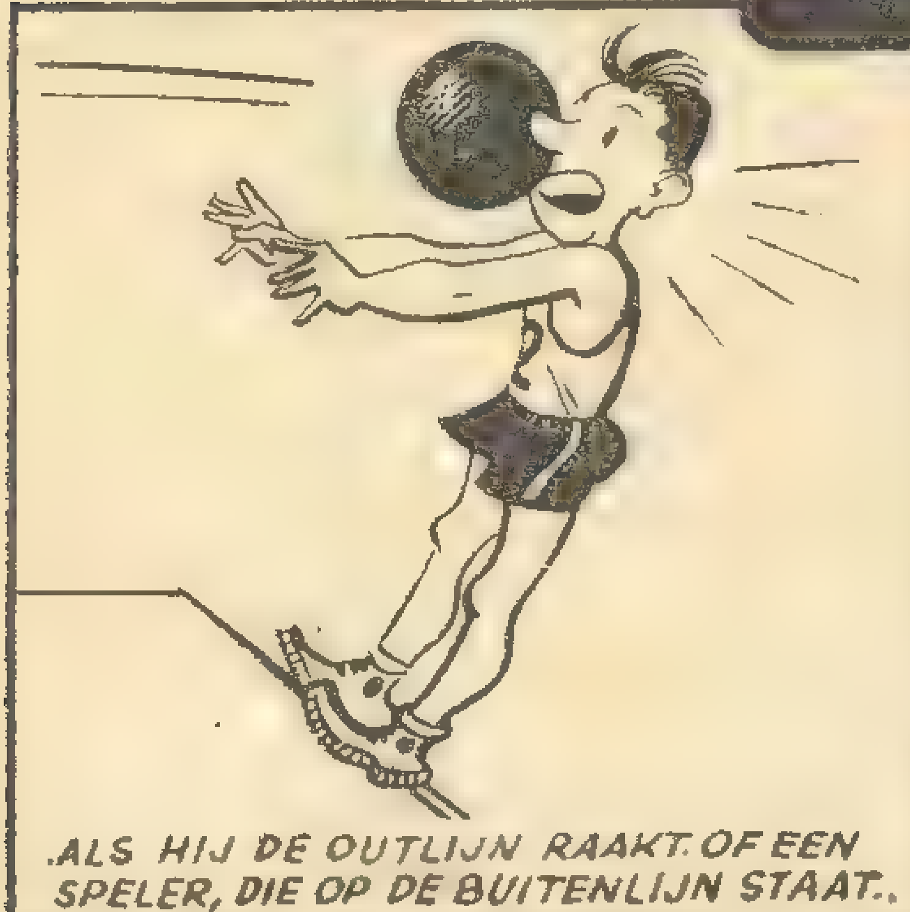
ALS DE SCHEIDSRECHTER FLUIT BIJ HET NEMEN VAN EEN VRIJE WORP.

ZOGAUW HIJ EEN SPELER RAAKT BIJ HET INGOOIEN VAN EEN PUNT BUITEN HET SPEELVELD.

errelly

DE BAL IS "UIT"

ALS HIJ DE OUTLIJN RAAKT OF EEN SPELER, DIE OP DE BUITENLIJN STAAT.

ALS DE BAL BUITEN HET VELD KOMT.

ALS DE BAL DE PAAL OF DE ACHTERKANT VAN DE DOELEN RAAKT.

bal het veld te klein en gaat hij over de lijn of « out ». Maar dan is een der spelers er als de kippen bij om hem tot de orde te roepen.

Als scheidsrechter schiet ik even vlug op en neer als het bruine monster. Om mijn rakkers met de technische termen vertrouwd te maken, schreeuw ik als een varken, dat gekeeld wordt. Ik ben er al hees van, maar de jongens weten nu toch eindelijk wanneer de bal « IN » en wanneer hij « UIT » is.

Wacht, daar moeten we eventjes optreden ! Karel-

Daarmee zijn beide spelers gekalmeerd. Zo verhindert mijn ingrijpen alle bruutheid. Nog bij twee andere gelegenheden heeft mijn fluitsolo dezelfde betekenis. Goed onthouden « GEKLEMDE BAL » is geen fout, maar het vasthouden van de bal wordt beperkt, om wrijving tussen de spelers te voorkomen.

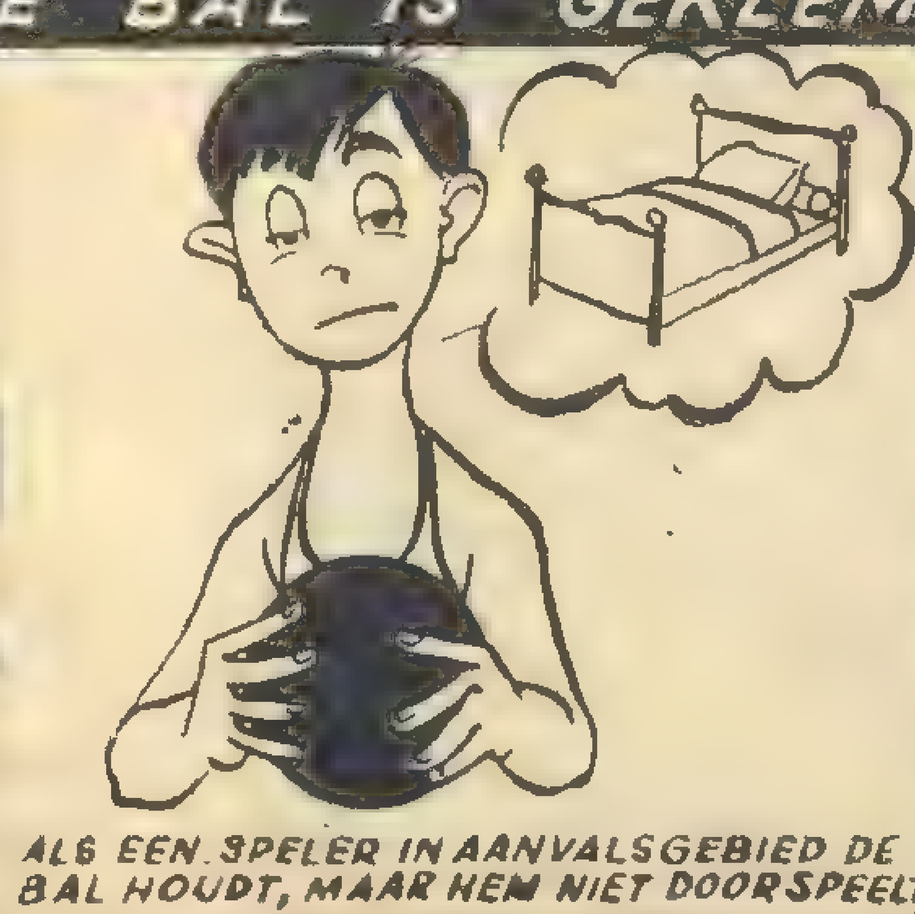
Trouwens, de regels van de baskett-bal zijn er om de spelers te beschermen. En dat is maar goed ook !

FRANK.

DE BAL IS "GEKLEMD"

ALS TWEE SPELERS TEGELIJK DE BAL VASTHOUDEN.

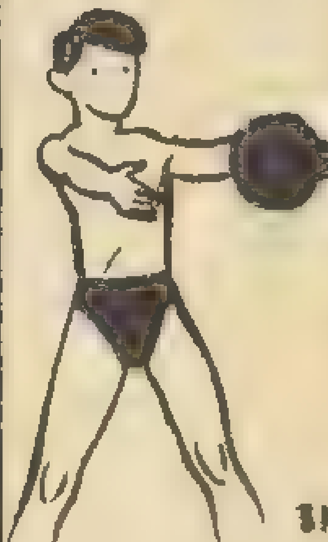

ALS EEN SPELER IN AANVALSGEBIED DE BAL HOUDT, MAAR HEM NIET DOORSPEELT.

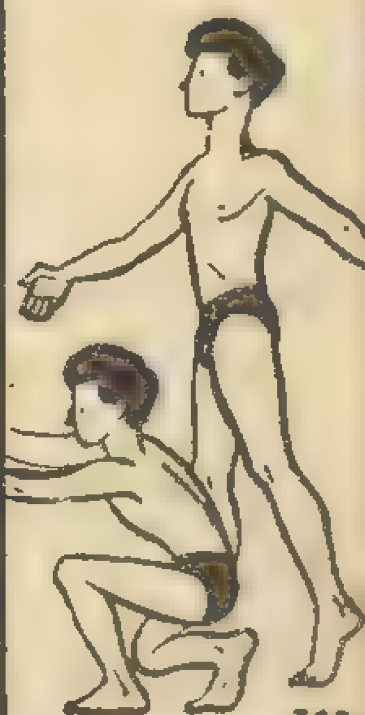

ALS EEN SPELER, DIE LIGT OF ZIT, GEVAAR LOOPT GEKWETST TE WORDEN, ALS HIJ DE BAL SPEELT.

Wij beginnen de dag...

JONGLEREN MET EEN BAL VAN DE ENE HAND IN DE ANDERE.- SPREIDSTAND. ARMEN GESTREKT VOOR HET LICHAAM. UIT.

AFWISSELEND HURKEND EN OP DE TENEN LOPEN.- DE KAMER ROND, VIER PASSEN RECHTOP, VIER PASSEN HURKEN.

BUIGEN, SPANNEN VAN HET LICHAAM, BALANCEREN MET DE ARMEN.- ZIE TEKENING LET OP! MET DE RECHTERHAND DE LINKERVOET RAKEN EN OMGEKEERD

ZIJWAARTS HEFFEN DER ARMEN, ONDERARM BUIGEN, DE EEN HORIZONTAAL, DE ANDER VERTIKAAL:- ZIE TEKENING. DE BEWEGINGEN GELIJKTIJDIG UITVOEREN!

GEVAARLIJK SPEELGOED!

OP alle stranden van Australië vind je uitkijkposten. Het zijn maar doodgewone palen met 'n stoeltje er bovenop. Maar daar zit altijd iemand in, die aandachtig de zee afspiedt, terwijl de mensen zich in 't water vermaken. Plots hoort men dan roepen :

— Opgepast ! Een haai !

Er wordt gebeld en gefloten en alle baders vluchten in 'n werveling van schuim en luid schreeuwend het strand op.

Zijn de mensen in veiligheid en kunnen ze weer lachen, dan kijken ze graag naar het gevaarlijke beest in de richting, die de uitkijkpost aangeeft. Heeft men geluk, dan ziet men een grijze massa door het water sporen, dat met een slag van de geweldige staart hoog opspat. Een aardig gezicht, zo van ver !...

Van dichtbij is het echter anders ! De uitkijkposten behoeven daarom nooit twee keer te waarschuwen, ook al is het strand afgezet met grote staketsels om deze ongewenste dieren op afstand te houden.

Ondanks al deze voorzorgen is baden op een Australisch strand wel eens gevaarlijk. Je kunt thuiskomen met een arm of been minder of zelfs helemaal niet thuiskomen, maar fijngekauwd in een haaienmaag verdwijnen. Prettig is anders ! Gelukkig kan je zoiets maar ééns overkomen en het gebeurt zelden. Een of twee slachtoffers per jaar. Er verdrinken er heel wat meer !

Toen ik op zekere keer weer eens in de buurt van Sidney aan het strand was en er haaien-alarm was, zag ik een oudere meneer met witte haren te midden van een groepje kinderen. Hij had het over haaien en bleek er heel wat van te weten. Ik hoorde toen tevens, dat het Dr. Kenneth Johnson was, een bekend dierkundige uit de Verenigde Staten, die heel veel in de Stille Oceaan gezworven heeft.

— ...zijn haaientanden dan zo scherp, meneer ? vroeg een bruingebrande peuter.

— En of ! Blijf maar uit de buurt van die heren,

hoor ! Ze kraken je als een krakeling ! Op Hawaï gebruiken ze haaientanden als scheermesjes...

» Ik ken een matroos, die iets verschrikkelijks meemaakte. Met z'n zessen voeren ze op een schuit bij de Seychelle - eilanden. Een storm keerde de boot als 'n lucifersdoosje ondersteboven. Ze hadden nog juist de tijd om in een reddingsboot te glippen. Toen maar roeien, jongens !.. Ze waren echter nog 2.000 mijl uit de kust, toen ook hun notedop omsloeg ! Terwijl er vijf op de omgeslagen sloep kropen, zwom de zesde naar 'n vuurtoren in de buurt met de bedoeling daar hulp te halen. Die heldendaad volbracht een zekere Frank Wilson. Een heldendaad, want de zee was daar vergeven van haaien. Op de kiel van de boot was 't dus veiliger ! Maar zo alleen kon er hulp gehaald worden. De opzet slaagde en Wilson bereikte de vuurtoren. Toen ze echter met een reddingsboot uitvoeren was er niemand meer op de omgeslagen boot. Wel was de blauwe zee daar rood gekleurd van het bloed. En overal schemerden haaienlijven...

De kinderen zwegen. Het was ook zo'n ijselijk verhaal ! Maar tenslotte vroegen ze weer een ander verhaal.

— Weten jullie, dat er mensen zijn, die uit sport met haaien vechten, zoals er in Spanje stierenvechters zijn ? Vroeger was dat het gebruik op Hawaï. De vorsten daar lieten « water-arena's » bouwen. Vlak bij de kust werd door een ronde muur een stuk water afgedamd met nog één opening, waardoor de haaien binnen konden zwemmen. Met stukken vlees werden de ondieren aangelokt.

» Was er een haai binnengezwommen, dan werd er een hek in de opening neergelaten en het beest was gevangen. Dan had de haaienvechter maar een

HAAIEN!

duik in het water te doen en kon het spel beginnen. Hij had als wapen enkel 'n lang, scherp mes. Er waren reuze-kampioenen, die wel honderd haaien per jaar wisten te doden. Maar oud werden ze nooit. Altijd wist de zoveelste haai dergelijke vechtersbazen tenslotte de baas te worden. Ja, hoe dat gaat ? Honderd keer lukt 't, tot het eens mislukt.

» Nu bestaat die sport al jaren niet meer, maar de Amerikanen zijn er weer mee begonnen. Een van die waaghalzen is kapitein Wallace Caswell. Hij is visser van beroep en haat de haaien zo erg — omdat ze zijn netten kapotmaken — dat hij er geen kan zien zonder in het water te springen en hem met zijn mes te lijf te gaan. Hij wacht tot het ondier l a n g s zijn boot zwemt, laat zich dan op het beest vallen, grijpt met zijn linkerhand een vin, terwijl het mes in zijn rechter gauw de ruggemergszenuw doorsnijdt. Dan is de haai machteloos en zinkt naar beneden, waar hij sterft. Tot het de beurt is van de kapitein zelf !

» Anderen doen nog gevaarlijker en vallen een haai van onder aan. Ze proberen hem de buik open te rijten.

Tenslotte zijn er nog lui, die hem niet doden, maar paardje rijden op z'n rug ! Ze knijpen de vis tussen hun knieën en houden zich aan de voorvinnen vast. 't Wordt dan een wilde dans door het water Hoe dat in zijn werk gaat ? Ze kiezen een niet te groot exemplaar van de z. g. walvishaai. Die is minder gevaarlijk, omdat hij het op kleinere prooi dan de mens gemunt heeft. Ze zijn ook niet zo snel als hun grotere broers met de hamerkop en witte schubben. Als ze zo'n paardje gevonden hebben, brengen ze de boot maar langszij en hop, in het zadel ! Je kunt ook mis springen en een klap van de staart krijgen. En nog erger is, als op dat moment ook een echte haai in de buurt is die van jou en de andere vis biefstuk wil maken. In dat geval spaar je begrafeniskosten voor de familie. Tenzij je het er zo goed afbrengt als dat jongetje van veertien jaar. Die timmerde een haai zolang op zijn snuit, dat hij zijn prooi moest loslaten. Het beest was tussen een groep je baders terecht gekomen en had al een vriendje van de jongen te pakken. Maar de haai moest lossen !

» Deze heroïsche gevechten zijn maar schermutselingen uit de oorlog, die de mensen deze ondieren verklaard hebben. Er wordt wel degelijk aan haaienvangst gedaan !

» Moeilijk is die visserij niet. De dieren zijn vreselijk nieuwsgierig. Ze hoeven maar iets wits te zien en ze trekken erop af. Zo vissen haaienvangers met witte netten. Dat trekt hen aan.

— Is haaienvlees lekker, meneer ?

— Hm ! Geef mij maar liever een zacht gekookt eitje ! Erg lekker is 't niet. De Chinezen eten de vinnen als lekkernij. Haai wordt voornamelijk om zijn huid gevangen, die tot fijne leerwaren verwerkt wordt. Tegenwoordig zijn er ook fabrieken, die uit het beest olie en vitaminen halen. Zoals je ziet : een heel nuttig beest, zolang je bij zijn leven maar uit de buurt blijft. Anders ben je... vóór de haaien !

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 11 Mei tot einde Juni :

VOOR NEDERLAND : Fl. 2.

VOOR BELGIE : Fr. 32.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes ». Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

— Planten, klanten, knollen bolle !... roept P. K. Dit is geen Bosjesmans, maar Kwabbernoot in een dichterlijke bevlieging ! Hij meent het natuurlijk best !

JEFKE PITS uit Maaseik is ziek geweest en verzon in bed toen dit knolletje. Julie zien, dat hij toch niet zo lui is, als hij het laat voorkomen !

WAT EEN MUIS VERTELDE

Heerlijk, zo'n vacantiedag ! Lui draaide ik me nog eens in mijn bed om. Maar wat had dat gedribbel en geknaag daar eensklaps te beduiden ? Stil stond ik op en gluurde over de rand van mijn bed ? Hu ! Daar zat een muis aan een stukje papier te knabbelen. Ik verborg me, maar bleef het muisje bespieden.

— Je hoeft je niet zo te verbergen, ik zie je toch wel, klonk het plots.

Had ik nu gedroomd, of kon die muis spreken ?

— Ja, ja, hoorde ik plots weer hetzelfde stemmetje, je gunt toch wel iets aan een oude, afgeleefde muis ?

— Ben je dan al zo oud ? vroeg ik verwonderd.

— Och ja, antwoordde de muis zuchtend, en hoe dikwijls heb ik al ondervonden, dat de mensen zo afschuwelijk wreed zijn tegen ons, muizen.

— Zo, mompelde ik, vertel dan eens van uw ervaringen.

— Met genoegen, antwoordde de muis en ze begon.

— Het was met mijn laatste vrouwtje, Hermelijntje. We leefden daar boven op de zolder zo gelukkig ! Maar hoe wreed werd dit geluk verstoord. We hadden een warm nestje gevonden om onze kleintjes groot te brengen. Deze groeiden op en werden van de schoonste muisjes van ons ras, tot ons groot genoegen en onze trots. Toen onze kleintjes ongeveer drie weken oud waren, gebeurde het vreselijke. Op zekere dag kwam plots Hermelijntje binnengestormd : « Man ! riep ze, ik heb een lekker hapje voor onze kleintjes gevonden ! » Ik knikte eens, want ik was juist « Het Muizenblad » aan 't lezen. « Ga het maar halen, » riep ik haar nog toe, en weg was ze. Maar wat was dat ? Een luide slag, gevolgd door een afgrijselijk gekerm, deed zich plots horen. Ik sprong op, holde naar boven en in een hoek van de zolder vond ik Hermelijntje, haar kopje in een val geklemd, terwijl het bloed van haar nek liep. Radeloos liep ik rond die vreselijke val. Niets baatte om mijn vrouwtje te redden. Toen kwam plots een mens op de zolder en nam de val met Hermelijntje mee. Nooit heb ik nog iets van haar gehoord ! Mijn kindertjes stierven kort na elkaar, omdat ze hun moeder nog niet konden missen. Sindsdien ben ik een gebroken man en zwerf hele dagen rond, zonder dat ik iets over de tand krijg.

Van die dag af waren er in heel ons huis geen muizenvallen meer te vinden !

JEFKE PITS uit Maaseik.

WITTE VEDER 29.987 uit Dilsen schrijft een boerenknol. Een wonderlijke boer, mengeling van romantiek en realisme.

DE ZAAIER

Met regelmatig passen gaat de landman over zijn akker. Met eendere armbewegingen vertrouwt hij zijn duurzaam zaad aan de nog dampende aarde toe. Hij wendt het hoofd naar achter en overschouwt zijn land.

— Moge het een vruchtbaar werk worden, murmelt hij zacht.

Een ingetogen glimlach van tevredenheid speelt om zijn brede mond. Zijn pinkelende ogen schijnen last te ondervinden van de ondergaande zon. Haar laatste stralen weerkaatsen op zijn kletskop. Zijn schaduw volgt hem als een trouwe gezellin. Daar op enige kluiten trippelt een gele kwikstaart, die naarstig van de graantjes pikt. 't Wordt avond ! Ook schiet het werk goed op. Nog enkele gangen en de akker ligt in 't zaad. Uit zijn blauw-neerhangend zaaikleed schept hij de laatste voorraad haver om die plechtig over de zwarte grond uit te strooien.

Ondertussen zinkt de zon achter de bomen. Groots is de natuur. Prachtig is de avond, statig en welgezind over de geleverde dagtaak trekt de boer naar zijn erf.

WITTE VEDER 29.987 uit Dilsen.

TONNY BOLSIUS 28.830 uit Kortrijk heeft P. K. als de ster van het veld gezien. Met je naam is het wel in orde, Antoon !

P. K. SPEELT VOETBAL

De Robbedoesclub speelde een voetbalwedstrijd tegen Racing Zoetenaaie. Piet Kwabbernoot stond in het doel. De stand

Nagetekend knolletje door MATO YUMA de Indiaan uit Gooreind.

was reeds 2-1 in het voordeel van de Robbedoesclub. Men dacht reeds, dat het bij deze stand zou blijven, doch van beide kanten werd hardnekkig aangevallen.

P. K. bleek in een goede dag! Hij had reeds twee penalty's gestopt. Bij een aanval van de Zoetenaaise voorlijn had Piet al duikelend een zeker doelpunt voorkomen. Zoetenaaie was nu in de aanval. In het geharrewar dook Piet in de voeten van de voor hem staande spelers. Hij had iets vast en loste niet! Een luid gejuich steeg op, en de stand was 2-2! Piet had het been van Robbedoes in zijn handen. Was dat een tegenvaller!

TONNY BOLSIUS 28.830 uit Kortrijk.

Een eervolle vermelding verdient het edel drietal uit ARENDONK: **Roodborstje, Dolly Sweaton** en **Superman 27.107.** Anderen waren deze keer beter! **Tarzan 27.294** uit **Erps-Kwerps** schrijft doodgemoedereerd een pikweg-knol! Een groet aan **Red Ryder 300.90** uit **Hakendover.** Over basket-ball vindt je zeker je gading bij « Hup, Robbedoes!

Onze dichters en wat erop lijkt! **ALBERIC** uit **Heist op den Berg** blijft zich oefenen in allerlei versvoeten en rijmschemata, om eens Grieksе meervouduitgang te gebruiken.

CRISIS

Een koperlamp op lege tafel.
't Papier is in het vuur gegooid.
Ik zocht vergeefs naar nieuwe namen,
en keerde van m'n reis, berooid
en moedeloos terug.

Ik huiver en m'n handen beven.
Het laaiend vuur is uitgedoofd
Voorbij zijn al de schone dromen
En langzaam zakt het moede hoofd
op lege tafel neer.

ALBERIC uit **Heist op den Berg.**

KEN MAYNARD uit **Dendermonde** is als het ros Beyaard. Hij klost (in zijn poëzie) door de taal als wijlen dat goede paard! Voorbeelden? Eerste stroof tegenwoordige tijd, tweede verleden tijd! Eerste stroof onderwerp « mijn land », tweede stroof waarschijnlijk « het water »! Derde strofe zo abstract, de vierde is proza. Maar alles bij elkaar genomen heeft het knolletje toch inhoud!

AFSCHEID

Wég vaart mijn land aan de kimme,
weg als een mistige lijn
grijs in de stad met haar tinnen,
burcht in der nevelen schijn.

Deinende voer het me verder
wég van mijn zonnige land
boven, waar scheurden de wolken,
laaide een stralende brand.

Dringend zo had mij de streving
vol van vervoering gestuwd
voort naar totale beleving.

Wég nu het mooie verleden
de ogen in 't vuur dat nooit luwt,
treden we in 't hardere heden.

KEN MAYNARD uit **Dendermonde.**

MARROBE uit **Sint Genesius-Rode** levert iets, dat hij een sonnet noemt, maar dat er enkel naast gelegen heeft! Lees eens in een goed handboek, Walter, wat er allemaal bij « de moeilijkste aller dichtvormen » te pas komt. De enigste verdienste van je poëtische vrucht schuilt precies in de wisseling van rhythme tussen de twee strofen van het octaaf! Het sextet is proza, ondanks de fee die erin optreedt! Bij poëzie kalm in je pen klimmen!

LENTE

De bomen staan stijf en bladerloos,
De velden liggen nat en broos,
Het gras ligt dor en plat,
De vogelzang klinkt dof en mat.

Maar plots stijgt het sap, de botten springen,
De beek bruist, de vogels zingen,
De bloemen bloeien, de zwaluw keert,
De zonne sproeit! De lente heerst.

Zo is ook een jongenshart,
Dat klopt en trilt, zo broos,
Voor iets dat hem bekoort

MARROBE uit **St Genesius-Rode.**

RI-RANK uit **O. L. Vrouw Lombeek** wil op zeer prijzenswaardige wijze zich verder in zijn taal bekwamen. Ook door zelfstudie kun je het ver brengen, René! Werk de deeltjes van een goede bloemlezing eens rustig door, zomaar op je eigen houtje.

LOEKIE uit Oostende knolde zeer verdienstelijk naar foto James Ensor, de overleden grootmeester der Belgische schilderkunst.

Ik denk hier bijvoorbeeld aan de reeks « Zuid en Noord ». Hier volgen enkele strofen uit een poging tot poëzie, die aan de verloren zoon herinnert. Geen sterk werk, niet vlekkeloos van taal, maar dat is allemaal te leren voor iemand, die het echt wil, zoals jij!

DE ZWERVER

Hij is ver weg van huis getogen,
Hij heeft zijn moeder leed gedaan,
Hij zelf was door de smart bewogen,
En [illegible] hij van haar gegaan.

In verre landen slaat 't hem tegen;
Hij wordt tot bedelen gebracht,
Hij is [illegible] blootgesteld aan regen,
En 's nachts slaapt hij in schuur of gracht.

Dan wil hij naar zijn moeder keren
En inderdaad, hij keert nu weer.
Eerst nu begint hij moeder t'eren,
Eerst nu bemint hij moeder teer!

De dood heeft moeder weggenomen!
Ontmoedigd valt de zwerver neer.
Alleen de oude lindebomen
vertellen stil: « Hij is niet meer! »

Allo! geeft acht op mijne woorden!
Verlaat uw goede moeder niet
Onthoudt dat men in vreemde oorden
't Geluk niet smaakt dat moeder biedt.

RI-RANK uit **O. L. Vrouw-Lombeek.**

Met opzet heeft Snuffel deze keer zijn dichters weer eens geroskamd. Dichten eist nu eenmaal meer dan rijmen! Eervolle vermeldingen voor het leuke versje van **Black Castor** uit **Gent.** Maar is het wel « uit eigen koker »? Dezelfde vraag stelt Snuffel ook aan **Gene Autry 29.730** uit **Vreren** voor « Het Kompas ». Eervolle vermelding voor de jeugd- en vreugdclub: Omer, Etienne, Sus, grote en kleine Willy! Insgelijks voor het versje van **Lili Pango** uit **Beveren-Waas** en het nageknolde versje van **Will Scarlet uit Eisden.**

Eervolle vermeldingen tekenknollen: **Lucky Luke** uit **Voortkapel, Buck Danny 29.244** uit **Schellebelle, Black Castor** uit **Gent, Jan Kordaat 29.656** uit **Tienen,** voor de talloze knolletjes van **Jan Zonder Vrees 27.334** uit **Nederokkerzeel** en **Tarzan 27.294** uit **Erps-Kwerps.** Jan en Renaat hebben goede ideeën, maar de uitwerking is minder! Verder voor het nagetekende werk van **De Zwarte Bison 27.592** uit **De Panne** en van **Tom Colby 29.724** uit **Hofstade.** Beiden leverden zeer verdienstelijk werk. In kleuren of met potlood werkten: **Witte Arend 29.712** uit **Heikant, Zwarte Mustang 30.239** uit **Turnhout** en **Willy C.** uit **Antwerpen.**

Sjarel in zicht, knollentuin dicht! Tot volgende week, snaken!

Opperplanter SNUFFEL.

Clubnieuws

Zo, rakkers en rakkeresjes, hebben jullie het gezien en... gevoeld, het zomerzonnetje? En zijn de scharnieren — de spieren en gewrichten — goed geolied? Zijn de plannen voor het komende zomervermaak al gesmeed? Wat voor plannen dat zijn, kan ik wel raden: fiets- en wandeltochtjes, kampeer- en zwempartijtjes, enz. De zomer zal weer veel te kort zijn voor al die plannen, maar dat is beter dan bij elkaar te zitten en zich te vervelen.

Nee, onze rakkers en rakkeresjes, die een plaatselijke club hebben gesticht en er voor ijveren, vervelen zich nooit. En als ze daarbij doordrongen zijn van de echte Robbedoesgeest, kan een plaatselijke club ook een goede leerschool worden. Slechts één enkel voorbeeld wil ik aanhalen.

Enkele maanden geleden stichtte een rakker een plaatselijke club, samen met zijn broer en nog enkele vrienden. Tijdens de eerste vergadering besloten ze, in de maand Augustus acht dagen in het Groothertogdom te gaan kamperen. Maar... ze hadden geen tent, geen slaapzakken, geen reisgeld... Ze hadden letterlijk niets. Alleen hun jonge geestdrift hadden ze en in zo'n geval is geestdrift Alles.

— We moeten sparen! besliste de clubleider en iedereen was het er mee eens.

Elke week spaarden ze dus hun zakgeld en vroegen aan de hoofdonderwijzer van hun school, of hij dat voor hen wilde bewaren, want ze wisten wel, hoe groot de bekoring zou zijn, als de centen in hun zakken bleven zitten.

De eerste maand brachten ze met hun allen 735 frank bij elkaar. Dat was tijdens de Nieuwjaarsmaand. De volgende maand kwamen daar nog 359 frank bij.

Zij begrepen, dat ze in dit tempo nooit de benodigde som bij elkaar zouden krijgen. Ze moesten er dus iets anders op vinden. Toen wilde het gelukkige toeval, dat de vader van een der clubleden een stuk grond kocht om er een huis te bouwen. Het was een bosje en dus moest het terrein eerst van struiken, wortelen en stenen gezuiverd worden.

— Dat zal me minstens vijf duizend frank kosten! zei de vader.

Onze Robbedoesrakker spitste zijn oren en nog dezelfde dag, nadat hij een ernstig gesprek had gevoerd met zijn vader, vroeg hij de clubleider, een speciale vergadering te beleggen. Wat gebeurde. Hij verklaarde het volgende:

— Mijn vader is bereid, vier duizend frank te betalen voor het zuiveren van het terrein. Is dat geen buitenkansje?

Het voorstel werd geestdriftig onthaald en de volgende Donderdag gingen ze aan het werk. Nu vorige week is het werk klaar gekomen en tijdens een heuglijke feestavond, waaraan ook de hoofdonderwijzer deelnam, hebben ze hun schatbewaarder niet vier duizend, maar VIJF duizend frank ter hand gesteld.

Zo trekken Robbedoesrakkers zich uit de slag!

OPROEPEN

Rakker ROLAND HOSTE, Kruisstraat 2, Olsene, roept alle rakkers uit Olsene en Machelen op om in zijn plaatselijke club te komen. Voetballen is de hoofdactiviteit. — (Je hebt vergeten, 2,50 fr. bij te voegen om de onkosten van het inschrijven te dekken. Zo gauw je daar voor zorgt, krijgt je vriend zijn lidkaart. Vergeet niet, alle gegevens opnieuw op te geven.)

Robbedoesrakkers in Brussel, Antwerpen, Gent, Amsterdam, Den Haag, Maastricht en Groningen, zouden jullie mee willen doen aan de club « De Vliegende Reporters »? We schrijven dan aan Harry Punselie van de Ende, Heulstraat 12, te Rotterdam, die jullie gaarne nadere bijzonderheden zal geven. Dus alle jongens van 13-14 jaar er op af.

BRIEVENBUS

ARENDSKLAUW 28.130. — Zeker kan je dat nummer nog krijgen. Stuur 4 frank in postzegels en enkele dagen later krijg je het thuis.

WINNETOU 29.915. — Je moet geregeld de oproepen lezen. Dan zal je gauw een adres ontdekken. Ik zou een oproepje kunnen publiceren, als je dat graag hebt.

A. JACOBS 25.142. — Zo gauw ik een geschikte correspondent voor je gevonden heb, stuur ik je zijn adres. Oproepjes voor het ruilen kunnen niet meer verschijnen. Je zal wel begrijpen, waarom.

De Leeuw van Vlaanderen

naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wik
scenario van P. DURBIN

VAN ACHTER EEN RAAM VOLGEN PIETER DE CONINCK EN ADOLF VAN NIEUWLAND DE TOESTAND.

MAAR ADOLF VAN NIEUWLAND IS NIET GERUSTGESTELD. EEN PAAR WEKEN LATER ZWERFT HIJ ROND IN DE BUURT VAN ZEVEKOTE

AAN DE RAND VAN DE WEG GAAT HIJ WAT RUSTEN TEGEN EEN BOOM. MAAR INEENS...

de BLAUWE SPERWER

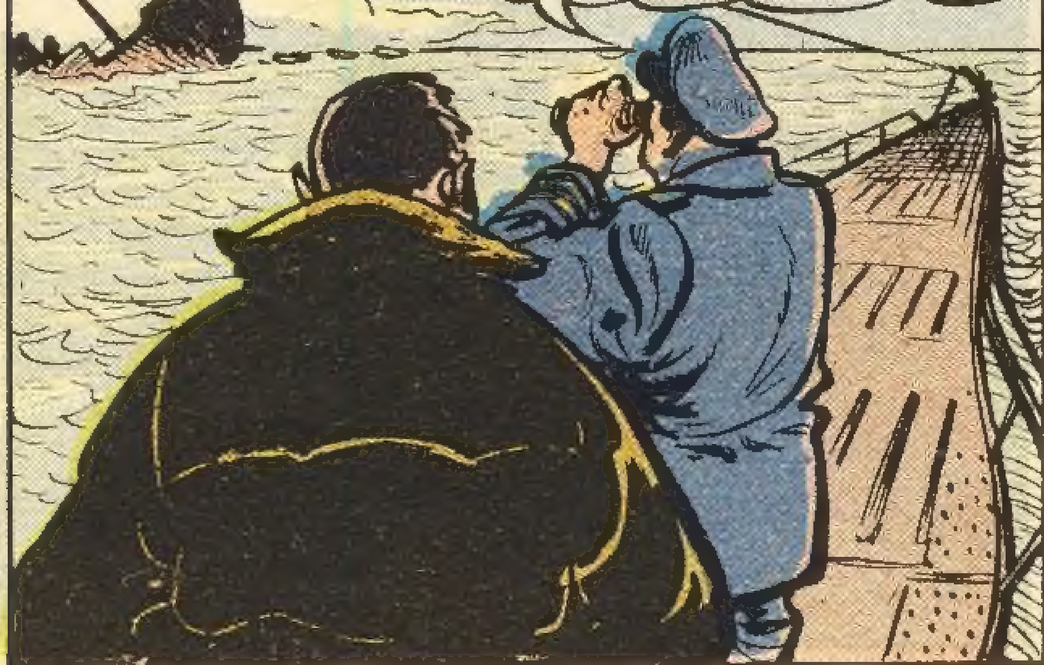
door Sirius

OM ERIK EN LARSEN TE VERHINDEREN HUN ONDERZOEK VOORT TE ZETTEN, TORPEDEERT HAWKINS HET SCHIP, WAARMEE ZIJ NAAR PORT-SAÏD VAREN.

Erik nodigt zichzelf uit!

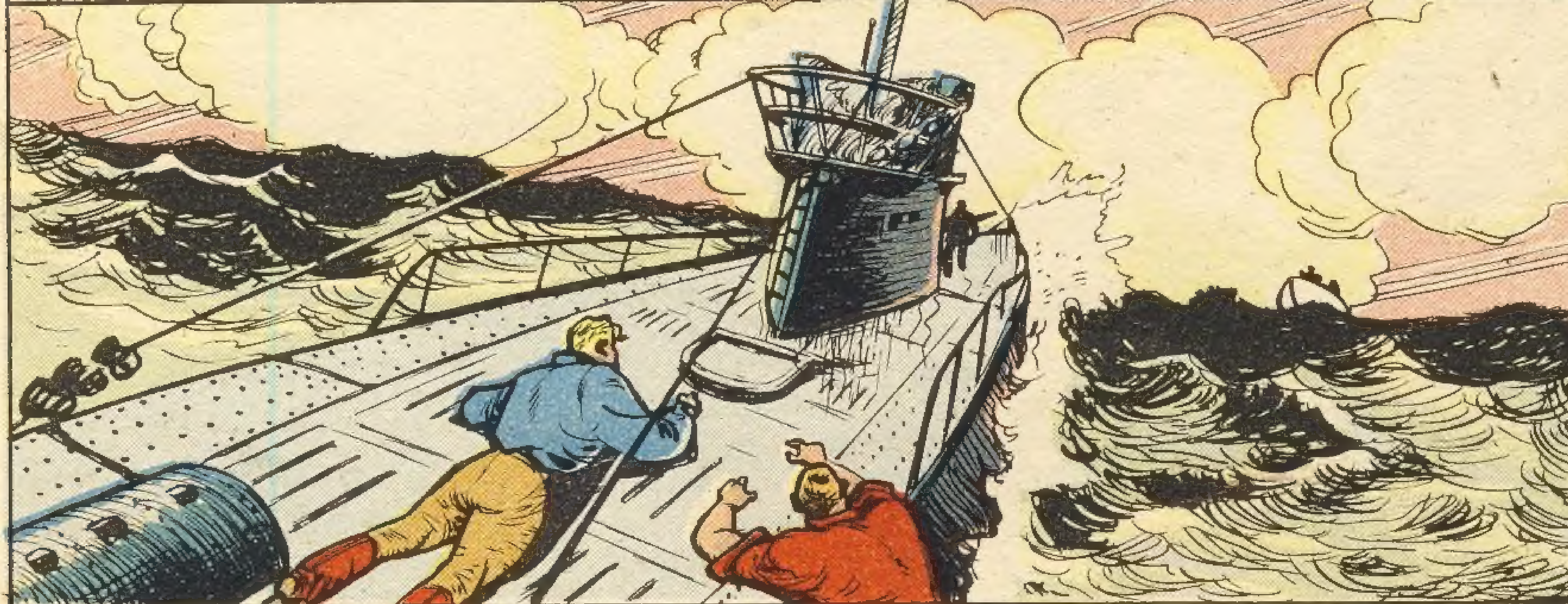

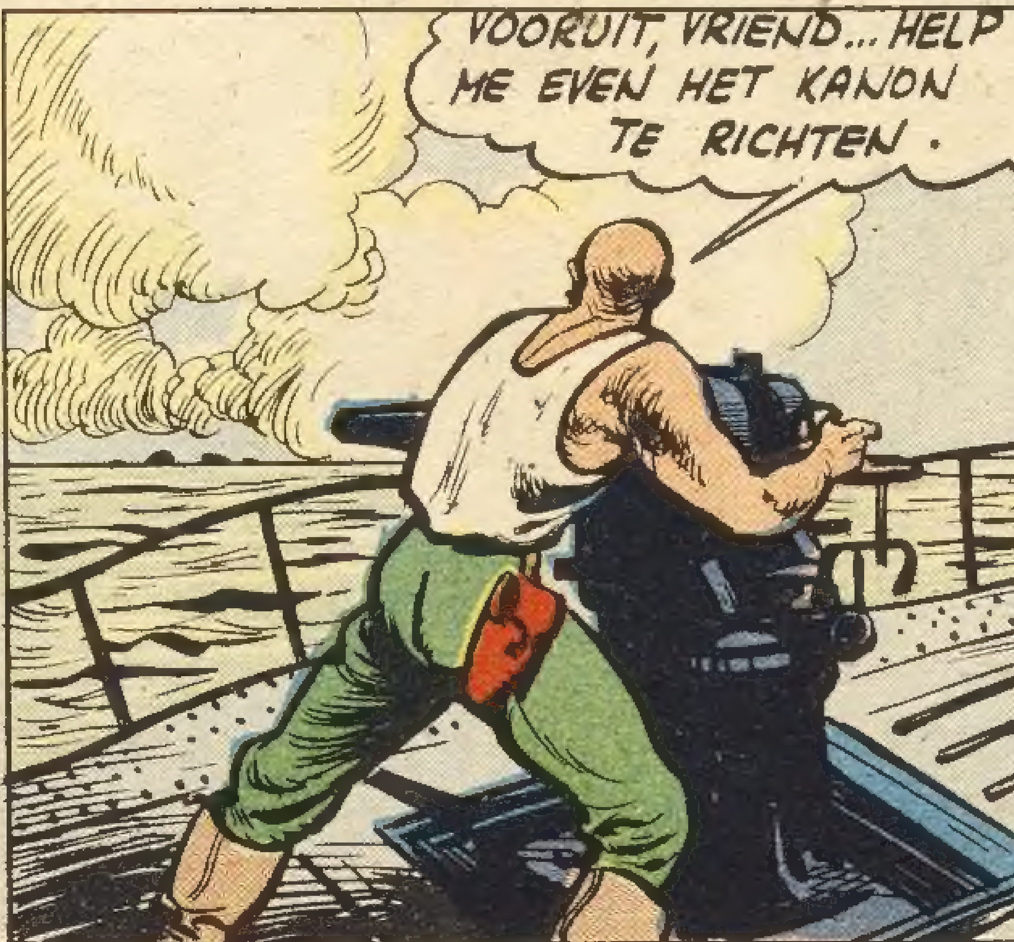

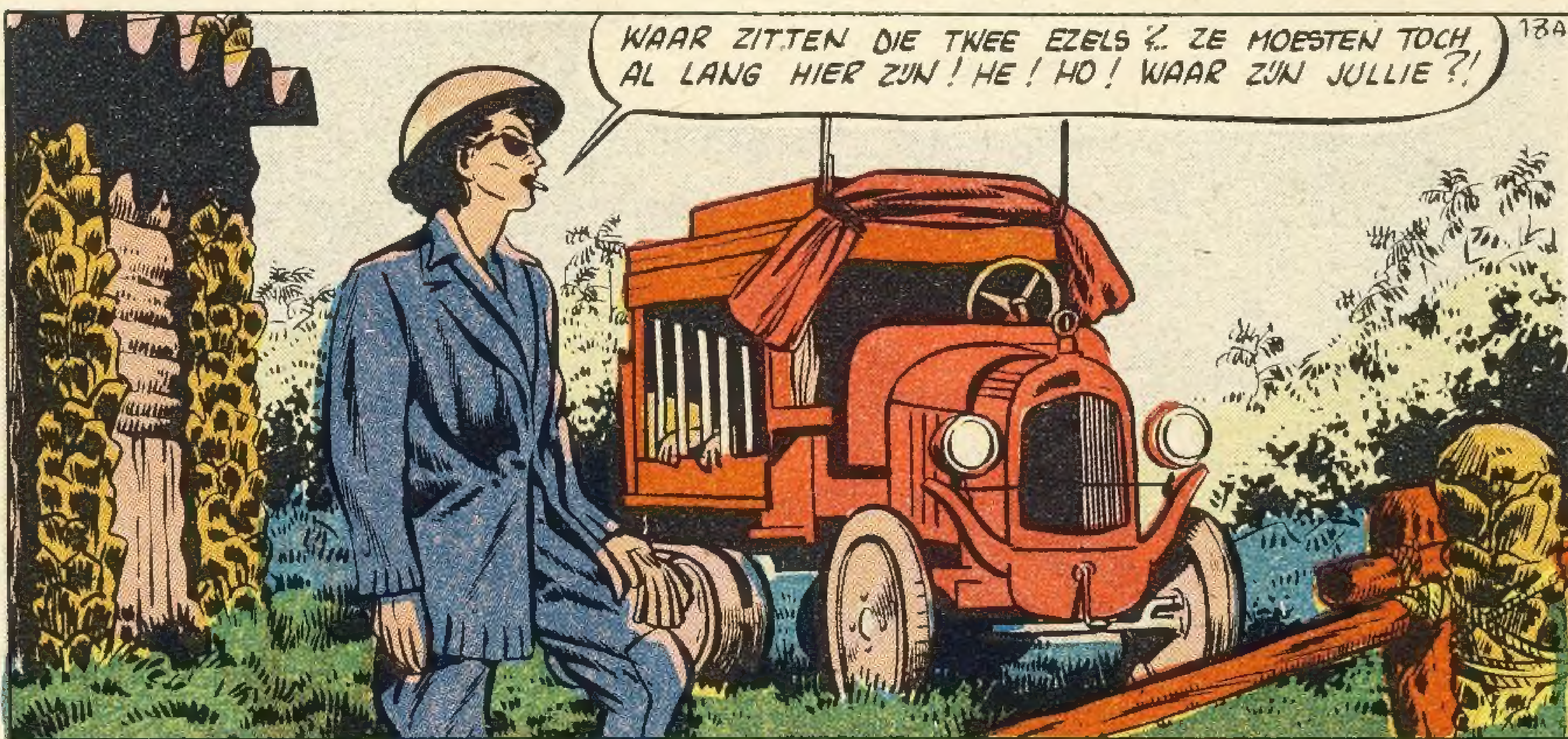

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

KORDAAT EN JEFKE HEBBEN DE TWEE MISDADIGERS OPGESLOTEN. BIJ HET VERNIETIGEN DER WAPENS HEEFT JEFKE ECHTER IETS VERGETEN.

de BAARD en de KALE

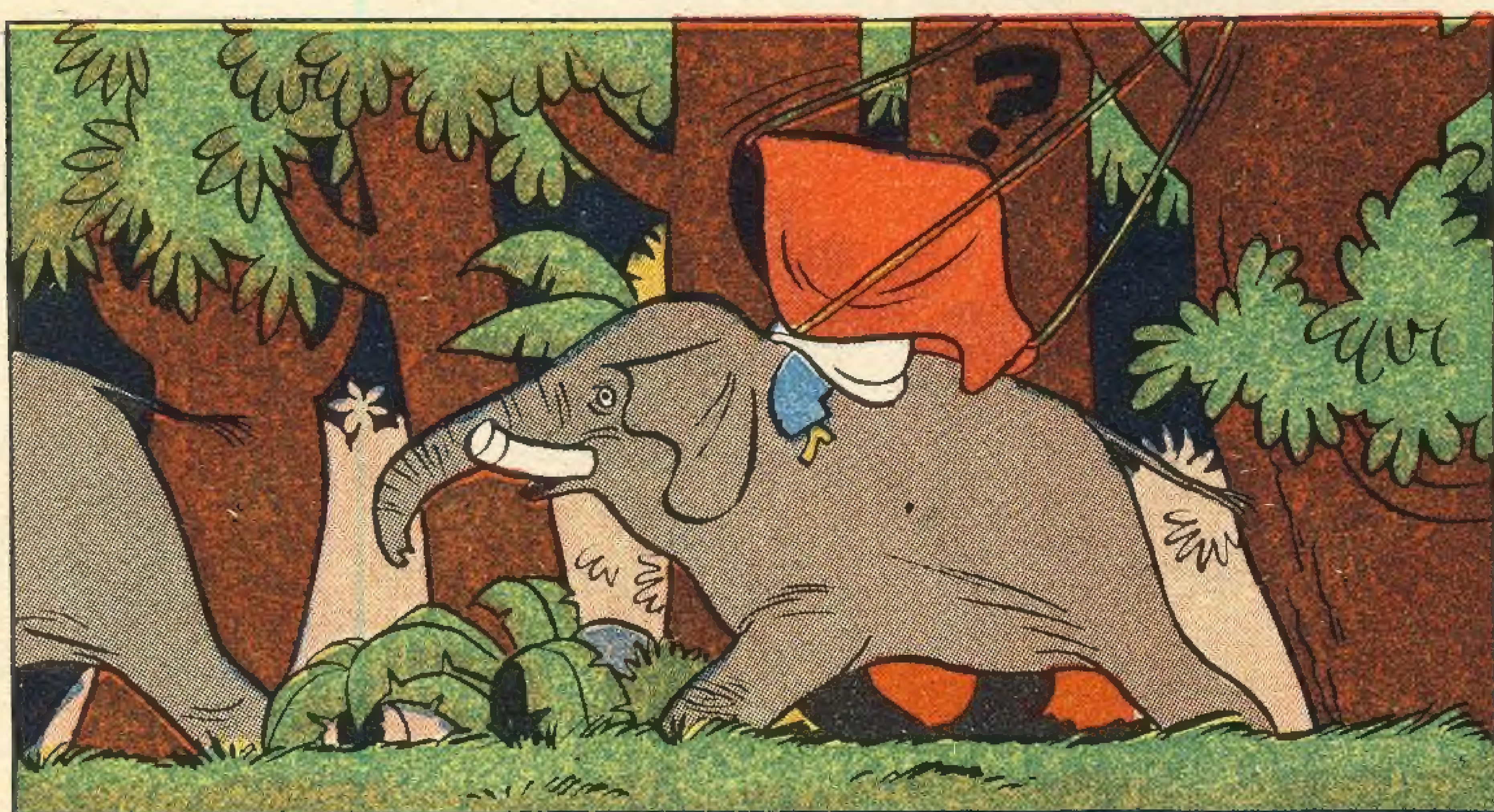

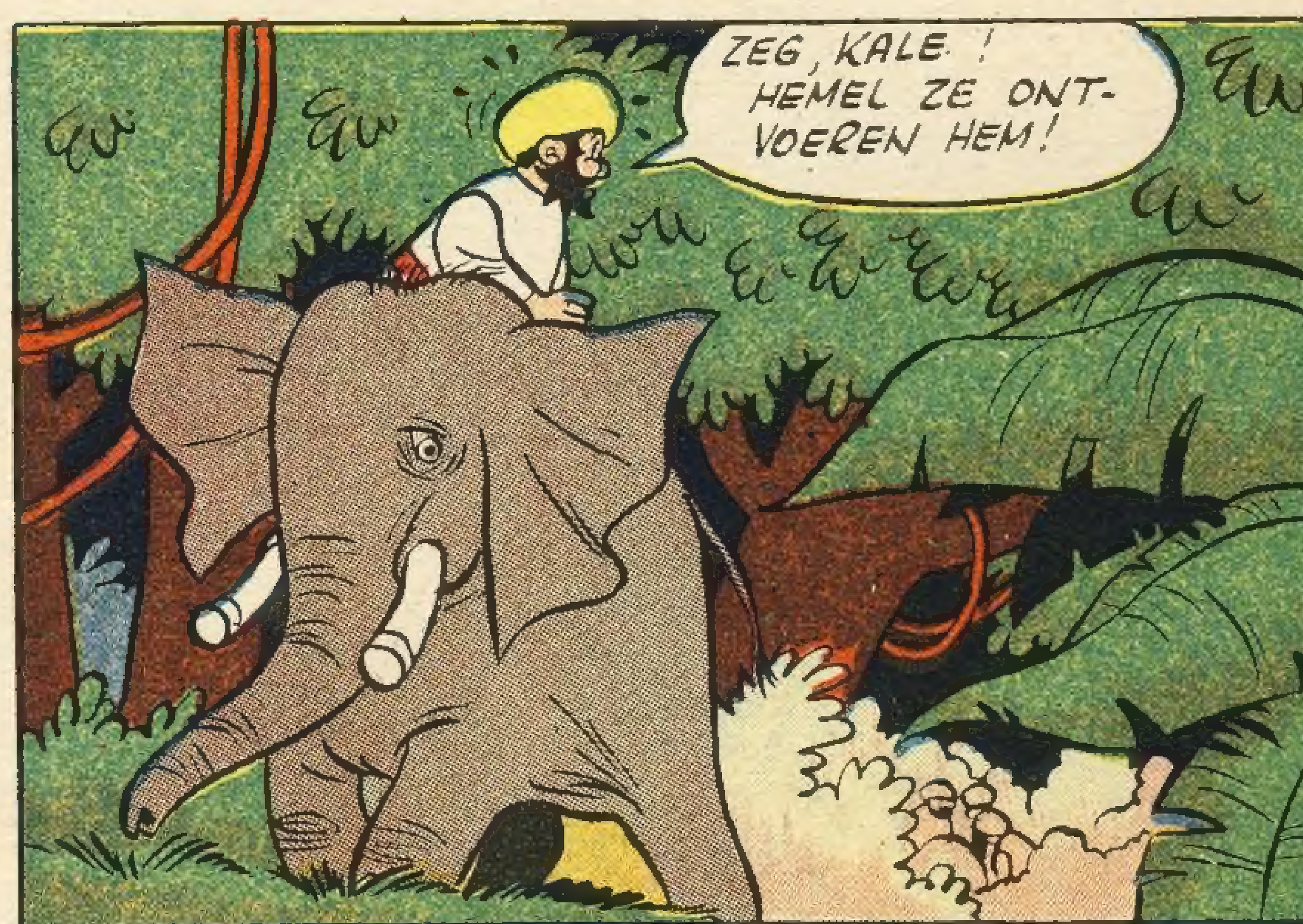

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.